

KESKENY ÚT

Élet az egyházban

TARTALOM

Idézetek	3
Mennyire fontos az egyháztagság? <i>John Piper</i>	4
Élő tagok <i>John MacArthur</i>	6
Az egészséges egyháztagság négy ismertetőjele <i>William Boekestein</i>	8
Legyetek hűséges támogatói vezetőiteknek! <i>Jared Wilson</i>	10
Egymás terhének hordozása <i>John MacArthur</i>	12
A nők Istentől kapott elhívása <i>Tom Ascol</i>	13
A gyerekevelés az egész gyülekezet feladata <i>Mark Bates</i>	15
Minden konfliktus egy próba <i>Alexander Strauch</i>	16
Hogyan lehetsz istenfélő alkalmazott? <i>Robert Rothwell</i>	18
Hiperkritikusság <i>Robert Rothwell</i>	19
Érthetetlen kegyelem <i>Bakó Tamás</i>	20
A szülők kötelességei (5. rész) <i>J. C. Ryle</i>	22
Az öngyilkosságról szóló cikk margójára <i>Sikó Mihály</i>	24
Vessétek ki a hálót! <i>J. D. Gunter</i>	25
Csak beszélgetünk <i>J. D. Gunter</i>	25
Hírek a missziós mezőről <i>Curcubet Gábor</i>	27
A keresztyénség első százada <i>Tamás Sándor</i>	28

AZ EGYHÁZ LÉTEZÉSÉNEK CÉLJA

MIÉRT? Ezt a kérdést újra és újra feltesszük életünk fordulópontjain. Amikor elvégeztük az iskolát, és ott állunk a független élet küszöbén, felmerül bennünk: Miért tanultam? Mit kezdjek most magammal? Ha valamilyen alkalommal közel jön hozzánk a halál, szorongat minket a „miért élek?” Merre tartok? Mi lesz velem a halál után? Ha gyermekeink kirepülnek, és újra kettesben maradunk házastársunkkal, nem hagy nyugodni, hogy miért küzdünk tovább? Az eddigi cél – hogy gyermekeinket az Úr tanítása szerint neveljük – most a hátunk mögött van. De hogyan tovább?

Ehhez hasonlóan a keresztyén emberben alkalmanként felmerül a kérdés: miért járok gyülekezetbe? Lehet, hogy valami rossz tapasztalat (gyülekezeti botrány, szakadás) veti fel ezt a kérdést benned. Talán az évek során végzett szolgálatokba keseredtél bele. Azon kapod magad, hogy sok mindent megszokásból csinálsz a gyülekezet körül. Miért van szükség tehát a gyülekezetre?

A választ akkor találjuk meg, ha nem a saját (önző) szempontjaink, elvárásaink beteljesülését keressük, hanem Isten tervét nézzük. Miért hozta létre Isten az egyházat ezen a földön, és szervezte látható gyülekezetbe, felekezetekbe?

Az Efézusi levél így válaszol: „[Krisztusból] van összerakva [...] az egész test, [...] és minden egyes tag a maga mértéke szerinti munkássággal gondoskodik a test növekedéséről, hogy felépüljön szeretetben.” (Ef 4,16) Vagyis az egyház – így a helyi gyülekezet – Isten tervében az a hely, ahol az ő választott szentjei egy testté, egy közösséggé kapcsolódnak össze. Ahol az Úr Jézusban való hit és szeretet által a különböző nemű, nemzetiségű, háttérű, korosztályú, érdeklődésű, jellemű emberek egyek lesznek.

Vagyis az egyház nem a mi kényelmünkért van. Hanem a megszentelődésünkért, szeretetben való növekedésünkért. Ezen keresztül pedig Isten dicsőségéért, hiszen az Ő ereje, bölcsessége és hatalma mutatkozik meg ebben a szeretetközösségben. Az itt végbemenő megszentelő munkát semmi más nem helyettesítheti. Éppen ezért mindannyiunknak az egyházban kell élnie. Hogyan? Erről beszélnek e számunk cikkei. Áldott és léleképítő olvasást kívánok!

Szabó Péter András

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Szerkesztők: Bagoly Gyula, Sikó Mihály, Szabó Péter András

Lektorálták: Darcsiné Molnár Edina, Molnár Mariann, Papp Enikő, Barta Viktória

Kiadja

Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház

E-mail: presbiterianus@gmail.com, www.reformatus.org

Tel.: (40) 364109567, ISSN 1788-5450

AZ EGYHÁZRÓL...

„Az egyház nem egy alvó embereknek fenntartott há-
lószoza, hanem egy munkások számára létrejött in-
tézmény; nem egy pihenőtábor, hanem első vonalbeli
lövészárak.”

Billy Sunday

„A gyülekezet vagy lélekmentő társaság, vagy semmi.”

C. H. Spurgeon

„Tégy meg minden jót, amit megtehetsz! Tedd azt min-
den lehetséges eszköz segítségével! Tedd azt minden
lehetséges módon! Tedd azt minden lehetséges helyen!
Tedd azt minden lehetséges időpontban! Tedd azt min-
den emberrel, akivel megteheted! Tedd azt mindaddig,
amíg teheted!”

John Wesley

„Amilyen arányban szent egy gyülekezet, olyan arány-
ban lesz erőteljes a Krisztusról való bizonyágtétele.”

C. H. Spurgeon

„A keresztyén közösség egyik tagnak a másikért való
közbenjárása által él és létezik, enélkül összeomlik.
Nem tudok elítélni vagy gyűlölni egy olyan testvért,
akiért imádkozom, függetlenül attól, hogy mennyi bajt
okoz nekem. Az arca, ami eddig esetleg furcsa és elvi-
selhetetlen volt számomra, az imádságban való köz-
benjárás során egy olyan testvér arcává változik, akiért
Krisztus meghalt, egy olyan bűnös arcává, akinek meg-
bocsáttattak a bűnei.”

Dietrich Bonhoeffer

„Úgy gondolom, hogy minden keresztyénnek csatla-
kozni kellene valamilyen látható egyházhoz, ez az ő
kötelessége a Szentírás alapján. Isten gyermekei nem
kutyák, akik egyedül járnak, hanem juhok, akiknek a
nyájban a helye.”

C. H. Spurgeon

„A gyülekezetbe járás önmagában nem tesz senkit sem
keresztyénné, éppúgy, mint ahogy attól, hogy valaki ga-
rázsba jár, nem lesz belőle autó.”

Billy Sunday

„Senki sincs csupán díszletként hivatalba állítva az
egyházban. Egy célnak, tervnek megfelelően vagyunk
mindnyájan a magunk helyére állítva: minden férfi a
saját megbízatásának megfelelően, és minden nő a sa-
ját megbízatásának megfelelően.”

C. H. Spurgeon

„A keresztyén cipész nem úgy végzi a feladatát, hogy apró
kereszteket rajzol minden cipőre, hanem úgy, hogy jó ci-
pőket készít. Isten előtt kedvesek a jó mesteremberek.”

Luther Márton

„Ha nem csatlakoztam volna mindaddig egy gyüleke-
zethez, amíg egy tökéletes gyülekezetet nem találok,
akkor soha nem csatlakoztam volna egyhez sem; és
abban a pillanatban, ahogy ahhoz csatlakoztam volna,
elrontottam volna azt, mert az én taggá válásom után
nem lett volna többé tökéletes az a gyülekezet. Jóllehet a
gyülekezet nem tökéletes, mégis a legdrágább hely szá-
munkra a földön.”

C. H. Spurgeon

„Ahhoz, hogy egy keresztyén Krisztus egyházához
csatlakozzon, először bűnösnek kell lennie. A bűnös-
ség a gyülekezeti tagság egyik előfeltétele. A keresztyén
egyház az egyike azon kevés szervezeteknek a világon,
amely a tagság feltételeként megköveteli a bűn nyilván-
os elismerését.”

R. C. Sproul

„Meg vagyok győződve arról, hogy egy hadseregnyi is-
tenfélő asszony felbecsülhetetlen hatást gyakorolhat a
mi otthonainkra, gyülekezeteinkre és kultúránkra. Mi-
ért ne lennél te is egy ezek közül az asszonyok közül?”

Nancy Leigh DeMoss

„Soha ne vessük meg a kegyelmi eszközöket; Isten meg-
áldhat minket akkor is, amikor nem tartózkodunk az
ő házában, de nyomósabb okunk van azt remélni, hogy
akkor fog megáldani, amikor közösségben vagyunk az
ő szentjeivel.”

C. H. Spurgeon

„A Biblia nem tud semmit a magányos vallásról.”

John Wesley

Mennyire fontos az egyháztagság?

JOHN PIPER

Sokan gondolják úgy, hogy az egyháztagság nem biblikus fogalom, és fel sem merül bennük, hogy ez Isten elvárása lenne. A következő cikkben az Újszövetség öt olyan területét fogjuk megvizsgálni, mely bizonyítja az egyháztagság létezését. Ezek mindegyike olyan dolgokat tár majd fel, melyek fontossága csekélyé vagy jelentéktelenné válna, ha valóban nem létezne konkrét helyi gyülekezetben való tagság.

Ötféle bizonyíték

1. Az egyháznak fegyelmeznie kell tagjait. Az egyháztagság létjogosultságára utaló egyik tény, hogy az egyház egyik feladata a tagok fegyelmezése. Vegyük figyelembe a Mt 18,15-17-et, ahol a „gyülekezet”¹ úgy szerepel a szövegben, mint az egyházi ügyekben illetékes legfelsőbb bíróság, többet között az egyháztagságot illetően: „Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el, és fedd meg őt négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék meg minden szó. Ha azokra sem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek. Ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány vagy a vámszedő.”

Ha valóban nem létezik egyháztagság, hogyan tudnánk meghatározni azt a csoportot, aki hajlandó magára vállalni a megtérni nem akaró személy intézésének érzékeny és nehéz feladatát, és végül ítéletet hozni az illető közösségben betölthető szerepéről? Nehéz elképzelni, hogy bármely idegen személy, aki megjelenik a közösségben és magát keresztyénnek mondja, része lehetne ennek a megbeszélésnek. Bizonyos, hogy a „gyülekezetnek” egy konkrét csoportnak kell lennie ahhoz, hogy egy ilyen jelentőségteljes ügyet kezelhessen. Tudnunk kell, hogy konkrétan kikhez fordulunk ügyünkkel, amikor „elmondjuk azt a gyülekezetnek”.

2. Az exkommunikáció létezik. Az egyháztagságot bizonyító másik tényező az exkommunikáció léte. Erre utal Pál az 1Kor 5,12-13-ban, ahol egy olyan esetről ír, melyben valakit ki kell zárniuk a gyülekezetből.

1. ἐκκλησία /ekklésia/ 1. gyülekezet; 2. egyház, eklészia

Az apostol itt a következőket mondja: „Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nemde ti is a belül levők felett ítélkeztek? A kívül levőket pedig majd Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül!”

Az idézett igeversekből két következtetést vonhatunk le. Az egyik, hogy alapvetően két csoportról beszélhetünk: a „belül levők” és a „kívül levők” csoportjáról. A gyülekezetben levők csoportja tehát – nem egy elméleti, hanem egy személyekben [a fordító megjegyzése] – meghatározható dolog. A másik következtetés, hogy az embert el lehet távolítani a „belül levők” közül. Ez a formális eltávolítás nem lenne lehetséges, ha nem létezne valami, amit egyháztagságnak nevezünk, vagyis ha nem lehetne meghatározni, hogy ki a test része, és ki nem.

3. A keresztyéneknek alá kell vetniük magukat a vezetőiknek. A keresztyén egyháztagság abból a biblikus előírásból is következik, hogy a keresztyéneknek alá kell vetniük magukat az egyház vezetőinek, presbitereinek vagy lelkészeinek. Ha az egyháztagság nem létezik, kinek mondja azt az Újszövetség, hogy vesse magát alá bizonyos vezetőknek? Valamilyen egyértelműen kifejezett hajlandóság, szövetség, megállapodás vagy elkötelezettség (vagyis tagság) meg kell előzze azt, hogy az egyén alávesse magát a vezetőknek.

Vizsgáljuk meg, hogyan beszél az Újszövetség az egyház és vezetői kapcsolatáról:

„Engedelmeskedjete elöljáróitoknak², és hallgassatok rájuk, mert ők mint számadók vigyáznak lelketekre.”
(Zsid 13,17)

„Kérünk titeket, testvéreim, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek, és elöljáróitok² az Úrban, és intenek titeket; munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel.” (1Thessz 5,12-13)

2. προϊσταμένους ὑμῶν /proistamenous humon/ • προϊσταμένους 1. elöljárókat; 1a. elé helyezetteket; 1b. felügyelőket, vezetőket; 1c. védőket, gondviselőket; 1c1. támogatást nyújtókat; 1d. gondozókat, figyelemmel kísérőket • ὑμῶν tiétek

„A vezetésben jól bevált presbiterek³ kettős megbecsülést érdemelnek, főleg azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak.” (1Tim 5,17)

Hogyan működhetne a vezetés és az alávetettség, ha nem létezne tagság, amely meghatározná, hogy ki az, aki aláveti magát a vezetésnek, és ki az, akit vezetőnek választottak? Ha alábecsüljük a tagság fontosságát, nehéz az alávetettség és a vezetés parancsait komolyan vennünk és azokat a gyakorlatban alkalmaznunk.

4. *A pásztor feladata a nyáj felülvizsgálása.* Az egyháztagságot bizonyítja az is, hogy az Újszövetség elvárja a presbiterektől, hogy gondot viseljenek a nyájra, melynek felülvizsgálásával megbízták. Természetesen a presbiterek ezt a szeretetet kiterjeszthetik bárkire, mind a „kívül lévőkre”, mind a „belül lévőkre”, sőt saját korlátaik figyelembe vételével, természetesen, így is kell tenniük. A kérdés itt azonban az, mondja-e a Biblia a presbitereknek, hogy különleges felelősséggel és gondviseléssel viseltessenek egy bizonyos csoport felé – a tagok egy csoportja felé? Vizsgáljuk meg az ApCsel 20,28-at, ahol Pál elmondja az előljáróknak, hogyan bánjanak a nyájjal: „Viseljétek gondot magatokra és az egész nyájra, amelyben a Szentlélek felülvizsgálóvá tett titeket, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.”

Ez a vers természetesen nem azt mondja, hogy a presbiterek nem látogathatnak meg nem hívőket vagy olyanokat, akik még nem tagjai az egyháznak, de azt nyilvánvalóan kifejezi, hogy az elsődleges felelősségük egy meghatározott nyáj felé van. Honnan kellene tudniuk, ki tartozik ebbe a nyájba? Kiért tartozunk mi, presbiterek és lelkészek, felelősséggel? Kiért fogunk majd számot adni Isten előtt?

Péternek a presbiterekhez intézett szavai az 1Pét 5-ben még egyértelműbbek ebben a kérdésben. A 2-3. vers így szól: „Legeltessétek Isten köztetek levő nyáját, gondot viselve rá ne kényszerből, hanem önként, ne rút nyereszkedésből, hanem készségesen, ne úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon⁴, hanem mint akik példaképei a nyájnak.”

3. οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι / hoi kalos proestotes presbuteroi/ • οἱ α/az • καλῶς jól • προεστῶτες igazgató • πρεσβύτεροι előljárók

4. τῶν κληρῶν /tonkleron/ • τῶν α/az • κληρῶν osztályrészeké, örökrészeké

A „rájuk bízottakon” („ti részeteken”, „nektek jutókon”) kifejezés feltételezi, hogy a presbiterek tudják, kik azok, akikért felelősséggel tartoznak. Ez csupán a tagság egy másik megfogalmazása. Ha valaki nem szeretné, hogy számon kérhető legyen presbiterek egy csoportja által, vagy nem szeretné, hogy ugyanez a testület különleges gondot viseljen rá, az ellen fog állni a tagság elgondolásának. Ezáltal azonban annak az Isten által elrendelt módját utasítja vissza, ami meghatározza, hogyan éljük életünket és hogyan tartassunk meg a hitben.

5. *A test-metaphora.* Az egyháztagságra utal az 1Kor 12,12–31 test metaforája is. A tag szó eredeti jelentése testrész, mint például a kéz, a láb, a szem vagy a fül. Ez az, amit a tag szó ebben a szövegrészben ki akar fejezni. A 12. vers így szól: „Mert amint a test egy, és sok tagja van, az egy test tagjai pedig – noha sokan vannak – mégis mind egy testet alkotnak, úgy a Krisztus is.”

A kérdés tehát, amit ez a jelkép az 1Kor 12-ben a Pál által leírt helyi gyülekezetnek felvet, az alábbi: Ki az, aki szeretné, hogy úgy kezeljék, mint ennek a testnek a kezét, lábát, szemét vagy fülét? A test jelképének használata egyfajta élő kapcsolatra és egységre utal. Van valami természetellenes abban, ha egy keresztyén csatlakozik egy hívő közösséghez, de közben nem lesz tagja a testnek.

Elvárás minden hívő felé

Emiatt az öt ok miatt – és még sok más ok miatt is – hisszük, hogy a tagság az Újszövetség elvárása minden hívő felé. Mindannyiunknak egy helyi hitvalló gyülekezet tagjaivá kell lennünk, vagyis:

- Felelősséget kell vállalnunk, hogy megfeddjük a test azon tagjait, akik nem térnek meg nyilvános bűnükből, és ezzel szégyent hoznak Krisztus nevére.
- Oda kell szánunk magunkat, hogy a test részei legyünk, hogy amennyiben elfordulunk az engedelmességtől, mi magunk is kiközösíthetőek legyünk.
- Alá kell vetnünk magunkat meghatározott presbiterek autoritásának és vezetésének.
- Oda kell szánunk magunkat, hogy egy test részei legyünk azért, mert elvárjuk, hogy meghatározott presbiterek gondot viseljenek ránk és felülvizgázzanak bennünket.
- Meg kell találnunk a helyünket Krisztus testének egy tagjaként.

Ez Isten terve számunkra és egyháza számára. Ez az, amit *tagság* alatt értünk. Az egyháztagság fent említett jellemzői pedig mind abban az alapigazságban gyökereznek, hogy a helyi gyülekezetben a láthatatlan egyház mutatkozik meg. A Krisztus testéhez való tartozás egyik része tehát az, hogy egy testhez tartozunk.

Isten kegyelmének véren megvásárolt ajándéka

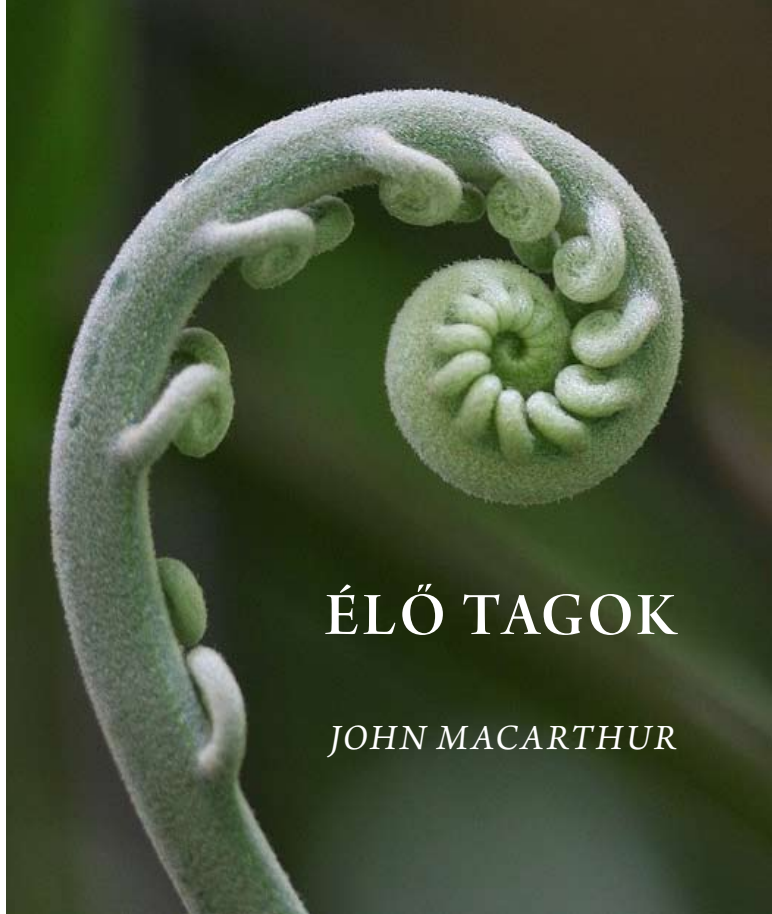
Hadd zárjam azzal, hogy a saját életedért való imádságra buzdítsalak! Az Újszövetség nem ismer olyan keresztyéneket, akik nem tartoznak számon kérhető módon egy helyi gyülekezethez úgy, ahogy azt a fentiekben láttuk. „Magányos lovas keresztyénnek” lenni azért ellentmondásos, mert keresztyénné válni éppen azt jelenti, hogy egyesülünk Krisztussal, és ez az egység a helyi gyülekezet tagjaival való egyesülésben fejeződik ki. Úgy tűnik, hogy ha valaki az Újszövetségben nem tartozott egy helyi gyülekezethez, az Krisztushoz sem tartozott. Ez az, amiért a tagság kérdése olyan fontos!

Elszámoltatható tagja vagy egy helyi gyülekezetnek? Ezalatt nem csupán azt értem, hogy a neved fel van-e jegyezve egy taglistába, hanem hogy elkötelezett vagy-e amellet, hogy feddj és téged is feddjenek a biblikus minta szerint? Megvallottad-e nyilvánosan az igényedet az iránt, hogy a helyi gyülekezet előljárói pásztoroljanak és vezessenek? Úgy tekintesz-e magadra és ajándékaidra, mint egy élő, szolgáló test részére? Kifejezed-e a Krisztus testéhez való szoros ragaszkodásodon keresztül azt, hogy Krisztushoz tartozol?

Az egyháztagság Isten kegyelmének véren megvásárolt ajándéka. Isten hozzánk való kegyelmének életadó, hitet erősítő, örömet növelő eszköze, sokkal inkább, mint gondolnánk. Bátorralak, hogy ne vágd el magad ettől az áldástól!

Fordította: Somogyi Viktória

<http://www.desiringgod.org/sermons/how-important-is-church-membership>

ÉLŐ TAGOK

JOHN MACARTHUR

Sokszor emeltem már szót az istentisztelet manapság divatos pragmatikus szemléletű, „kereső érzékeny” megközelítés ellen, ahol kevesebb helyet kap az igehirdetés, s a lelkeség látszatát keltő szórakoztatásnak lesz növekvő szerepe (zene, humor, dráma stb.). Minden olyan irányzat veszélyes, mely nem Isten Igéjét helyezi a középpontba a gyülekezeti istentiszteleten.

Azonban az ún. „kereső érzékeny” divathóbort legaggasztóbb mellékhatása – és erről korábban még nem tettem említést –, hogy a szolgálat fő céljának az emberek szórakoztatását tartja, miközben az egyház tagjai tétlen nézőközönséggé válnak. A modern mega-gyülekezetek megalkotói elismerik: szándékosan alakították át az istentiszteletet úgy, hogy a lehető legkevesebb elvárásuk legyen a sorokban ülők felé. Az a magyarázatuk erre, hogy nem akarják elbátorlaltatni azokat, akik még nem tagjai az egyháznak azzal, hogy a szolgálatban való személyes részvételre kéri őket. Ez ugyanis teljesen ellentmondana annak az alapelvüknek, hogy az Isten-kereső személy iránt érzékenynek és megértőnek kell lenni.

Ez a megközelítés lelki szempontból egyáltalán nem helytálló. A keresztyénség nem nézősport, itt nem lehet fő célkitűzés a tétlen nézelődők szórakoztatása. A lehető legrosszabb, ha egy gyülekezetbe járó ember csak hallgatója, de nem cselekvője az Igé-

nek (Jak 1,22-25). Krisztus maga is elítélte a pusztán csak szemlélődő vallásos embereket (Mt 7,26-27).

Súlyos gond van abban az egyházban és gyülekezetben, ahol a hivatalos tisztségviselők végeznek minden szolgálatot, s a tagoknak nincs más dolguk, mint hogy kényelembe helyezték magukat és szemlélődjenek. A lelkész egyik fő feladata ugyanis az, hogy felkészítse a szenteket a szolgálatra (Ef 4,12). Minden hívőnek építenie kell az egyházat úgy, hogy használja az Istentől kapott személyes ajándékait (Róm 12,6-8).

A Szentírás ezért nevezi az egyházat testnek, élő organizmusnak, melynek sok szerve van (1Kor 12,14), s ahol minden egyes tagnak sajátos szerep jut (15-25. versek). Ezek valamennyien hozzájárulnak ahhoz, hogy a test életfolyamatai működjenek. „És „És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind” (26. vers).

Ez az igevers mindig Dizzy Deant juttatja az eszembe, aki a Hall-of-Fame baseballjátékosa volt, s az 1930-as években járt karrierje csúcán. Az 1934-es szezonban nyújtott teljesítményét senki sem tudta felülmúlni. Dean abban az évben 30 meccset nyert, ehhez hasonló azóta sem történt. Az 1937-es All-Star meccsen azonban egy erős ütés érte a lábát, és eltörte a nagylábujját. Ez a sérülés önmagában nem kellett volna, hogy a karrierje végéhez vezessen. De Dean lesérülése után nem sokkal újra versenyezni kezdett, s több meccset úgy játszott végig, hogy közben próbálta kímélni lábujját. Így más dobótechnikát alkalmazott, ami folytán megsérült a karja, és már sosem épült fel teljesen. Így ért véget Dizzy Dean karrierje a bajnoki ligában négy év alatt.

Hasonló történik azokban a gyülekezetekben, ahol a tagok passzívak. Ilyenkor ugyanis a test aktív tagjai túlterhelődnek, és az egész test hatékonysága sérül. Még a legjelentéktelenebb tag is, mint például egy lábujj fontos szerepet játszik a test működésében.

Az elmúlt években ez az igazság alapozta meg a szolgálathoz való viszonyulásomat. Amikor 1969-ben a Grace Community Church lelkésze lettem, egy prédikációsorozatot kezdtem az Efézusi levél alapján. Sok időt fordítottam az Ef 4,11-ben megfogalmazott alapelv tanulmányozására: a lelkész feladata, hogy felkészítse a szenteket, nekik pedig részt kell venniük a szolgálásban.

Gyülekezetünk tagjai nagyon hamar magukévá tették ezt a gondolatot, és ez látványos módon formálta át közösségünket. Hirtelen nagymértékű

növekedést tapasztaltunk. Néhány hónap leforgása alatt a vasárnapi istentiszteleteken már közel 1000 fő vett részt. Nagyjából ezzel egy időben egy közismert evangéliumi folyóirat felkért egy újságíró, hogy írjon a gyülekezetünk növekedéséről. Ő több héten keresztül látogatta vasárnapi alkalmainkat, alaposan megfigyelte a szolgálat működését, interjút készített több tucat emberrel, majd írt egy cikket „Az egyház, melynek 900 szolgálattévője van” címmel.

Ez a cím tökéletesen összefoglalja, hogy mi tette és teszi egyházunkat különlegessé. Nem az egalitarianizmus¹ nézetét szeretném támogatni, és azt sem vitatom, hogy nagy szükség van főállású lelkészekre, akik életüket az imádságra, Isten szavának tanulmányozására és a szentek felkészítésére (ApCsel 6,4; 1 Tim 4,14-15) szánják oda. Az egyházban kellenek vezetők, ők Isten elhívott emberei, akik tőle kaptak autoritást, vezető pozíciót (Zsid 13,7;17).

Az Újszövetség példája egyértelmű: minden keresztyén kapott lelki ajándékot és valamilyen szolgálatra hívatott. Ezeket az ajándékokat azonban nem a magunk javára kapjuk, hanem azért, hogy az egész test hasznára legyünk (1Kor 12,4-7). Én úgy tapasztaltam, hogy nem nehéz lelki ajándékkal rendelkező embereket szolgálatra buzdítani. A könyörületesség ajándékát például a gyakorlatban úgy lehetne meghatározni, hogy az illető személyben megvan a vágy a mások felé való irgalmas viszonyulásra és cselekedetekre, és ezt ki is tudja fejteni. Az, aki a tanítás ajándékát kapta, vágyik arra, hogy taníthasson. Mindenkinek kizárólag bátorításra és lehetőségre van szüksége, hogy saját ajándékát gyakorolhassa. Ha a gyülekezet hűséges vezetői felkészítik Isten népét, az egyház virágozni fog.

Ha gyülekezeti vezető vagy, remélem, te is úgy gondold, hogy egyik legfőbb feladatod felkészíteni a tagokat a szolgálatra. Ha pedig gyülekezeti tag vagy, remélem, meg fogod találni azt a területet, ahol az ajándékaidat használni tudod a szolgálásban. Bár csak az Úr használna abban, hogy gyülekezetekben minél többen felbuzduljanak a szolgálathoz!

Fordította: Somogyi Viktória

<http://www.ligonier.org/blog/4-traits-healthy-church-membership/>

1. Egalitarianizmus: egy gondolkodási irányzat, mely jogaiban egyenlőnek tekint minden embert. <http://en.wikipedia.org/wiki/Egalitarianism>

AZ EGÉSZSÉGES EGYHÁZTAGSÁG NÉGY ISMERTETŐJELE

WILLIAM BOEKESTEIN

A keresztyén egyházak életében mindig igen fájdalmas a testvéri közösség megromlása. Amikor szomorúan búcsút veszünk gyülekezetünk, azaz Krisztus testének egy tagjától, érzéseink hasonlóak lehetnek ahhoz, amit Robert R. Lee írt Jackson tábornok halálával kapcsolatban: „elvesztettem a jobb karomat”. (vö.1Kor 12,25-26)

Amikor valaki elhagyja az egyházat, az ügyében döntő gyülekezeti vezetőkben felmerül a kérdés: „ha hamarabb megbeszéltük volna...”

Jó lenne, ha tanulnánk ezekből az esetekből, s feltennénk a kérdést: „hogyan kell az Isten házában forgolódnod?” (1Tim 3,15) Azoknak, akik Krisztusban bíznak, szeretik Istent és felebarátaikat, törekedniük kell bizonyos jellemvonásokra, melyek erősítik és gazdagítják az egyház életét saját maguk és mások javára is.

1. *Kommunikáció.* Az egyház tagjainak ragaszkodniuk kell „Jézus Krisztus egészséges beszédeihez” (1Tim 6,3). Ennek hiánya az erkölcsi-lelki romlottság egyik jele (1Tim 5,12-12), és szinte mindig veszélyt jelent a gyülekezet egészségére nézve. Ez többek között azt jelenti, hogy a gyülekezetben az egészséges kommunikáció fenntartásához vissza kell utasítanunk a pletyka minden formáját. Ellentétben azzal, ahogy egyes gyülekezeti tagok beszélnek hívó testvéreikről, Pál az evangéliumért munkálkodó társait mindig pozitív jel-

zőkkel említi: Tükhikosz a szeretett testvér, hű szolga és szolgatárs. Epafrasz a szeretett szolgatárs, Krisztus hű szolgája. Lukács a szeretett orvos (Kol 4,7-14).

Milyen lenne a gyülekezetünk, ha nem mondanánk rosszat másokról, nyilvánvaló hibáik ellenére sem?

Az ige arra is figyelmeztet, hogy ne engedjük a problémákat felgyülni. Gyakran előfordul, hogy mire egy-egy gyülekezeti tag nemtetszésének hangot ad valamilyen, a közösséget érintő kérdésben, a problémát már nem lehet orvosolni. Ha hamarabb szólt volna, és állhatatosabb lett volna, sok hibát helyre lehetett volna hozni.

Néha nem merjük felvállalni a nyílt, egyenes, jól időzített kommunikációt. Pedig a gyülekezeti közösségben kötelességünk elmondani a minket aggasztó dolgokat keresztyén testvéreinknek és vezetőinknek, mint lelki apáknak, anyáknak és testvéreknek (1Tim 5,1-2). De mindezt szeretetben kell tennünk (Ef 4,15). Hinnünk kell, hogy lelki családunk tagjait érdeklik a mi nehézségeink annyira, hogy meghallgassák és megfelelően kezeljék azokat.

2. *Meggyőződés.* Pál szerint a szívhez szóló, jó tanítás táplálja a lelket (1Tim 1,10; 4,6. 16). A közös meggyőzések mellett egészséget teremtenek a hívők között. A történelmi keresztyén hitvallások többről szólnak, mint pusztán a Szentírás tartalmának összefoglalá-

sáról. Közös hitigazságokat fogalmaznak meg azok számára, akikben ezen kívül talán nem sok közös van.

Amíg valakinek nincsenek biblikus meggyőződései például az üdvösségről, az istentiszteletről és az egyházzal, addig ide-oda hajtja a tanítás mindenféle szele és a különféle egyházak vonzása. Biztos, hogy ezen meggyőződések kialakulásához időre van szükség. Sokan nem teológiai okokból látogatnak el egy gyülekezetbe. Lehet, hogy egy weboldal keltette fel az érdeklődésüket, vagy egy barát meghívásának tesznek eleget. Az is előfordulhat, hogy a közösség vendégszeretete, a szépen hangzó énekek vagy éppen a gyülekezet közelsége volt megnyerő számukra. Ezek az okok azonban kevés embert fognak megtartani. Idővel az egyház „kulturális erősségei” elvesztik vonzerejüket. A közös hitvallás ennél sokkal nagyobb összetartó erőt biztosít.

Éppen ezért minden hívőnek meg kell tanulnia teológusként gondolkodni. Nem mindenki fog nehéz teológiai munkákat olvasni, de tudnunk kell, hogy mit hiszünk és miért hisszük azt. Tudunk-e különbséget tenni az arminianizmus és a kálvinizmus között? Biblikus nézetünk van-e a hitvallásokról? Van-e megalapozott teológiai álláspontunk az istentisztelettel kapcsolatban?

3. *Közösség.* Az a gyülekezet, melyet csak földrajzi – vagy akár csak teológiai okok – tartanak össze, sosem lesz biblikus család. Amikor Pál arról ír, „hogyan kell az Isten házában forgolódni” (1Tim 3,15), nem egy épületre utal, hanem egy háztartásra, arra az új családra, melyet Isten Krisztusban épített fel (Ef 2,19). Bár ez a család már egy élő szervezet, a tagoknak meg kell tanulniuk együtt élni. Amikor Pál a vendégszeretet fontosságáról beszél a gyülekezetben (1Tim 3,2), arra kéri a tagokat, hogy szerető, összetartó közösség legyenek: adjanak szállást az idegeneknek, mossák meg a szentek lábát és segítsenek a nyomorultakon (1Tim 5,10).

A közösségépítésnél fontos, hogy ne a régi rossz tapasztalatainkra hagyatkozzunk. Sokan voltunk már csalódottak, mikor törekvéseink ellenére sem sikerült mély barátságokat kialakítani valakivel a közösségen belül. Talán előfordult már, hogy próbáltuk jobban megismerni a lelkészüket, a presbitereket vagy más gyülekezeti tagokat, és ez látszólag nem járt eredménnyel. Ne engedjük, hogy egy kellemetlen múltbeli tapasztalat határozza meg a jövőbeli kapcsolatainkat a gyülekezetben! Amikor Krisztus megbékített Önmagával, nekünk adta a békéltetés szolgálatát (2Kor 5,18). Munkálkodjunk hát ebben a szolgálatban!

4. *Elégedettség.* A gyülekezetben belüli viták ellen Pál ezzel az igazsággal int: „nagy nyereség az istenfélelem megleléssel” (1Tim 6,6). Néhányan azért nem állapodnak meg és válnak szolgáló tagokká egy gyülekezetben, mert hiányzik belőlük a meglelézés. A meglelézés hiányát általában az jellemzi, hogy túlzó módon koncentrálnak az egyház hibáira, s közben nincs meg bennük a hajlandóság, hogy egy pozitívabb jövő érdekében építő módon munkálkodjanak. Az elégedetlen, a szolgálatokban részt nem vállaló és kritikus lelkületű tagok felől érkező támadás meg tud bénítani egy közösségeket.

” *Az első lépés ahhoz, hogy egyházunknak egészséges tagjai lehessünk az, ha megfáradt lelkünk annál keres nyugalmat, aki az egyházat építi.*

Az egyházban is előfordulnak hibák, hiányosságok. Lelkészünk nem fog olyan gyakran meglátogatni, mint szeretnénk, és az igehirdetés sem lesz mindig olyan, mint amelyet a család hallani kíván. A gyülekezeti programok sem fogják betölteni minden igényünket. Az elhangzó énekek pedig nem feltétlenül a mi zenei repertoárunknak felelnek majd meg. Fájdalmakban és csalódásokban lesz részünk. De Krisztus építi az egyházat, és Ő pontosan tudja, hogy mit csinál.

Az első lépés ahhoz, hogy egyházunknak egészséges tagjai lehessünk az, ha megfáradt lelkünk annál keres nyugalmat, aki az egyházat építi (Mt 11,28-29). A meglelézés dicsérete után Pál is arra buzdítja a hívőket, hogy emlékezzenek az Úr Jézus visszajövetelére (1Tim 6,14). A nagy nehézségek közötti szenvedéssel kapcsolatban pedig Isten bőségesen kiáradó kegyelméről beszél (1Tim 1,14). Elégséges kegyelemmel a mára és reménnyel a holnapra, mindannyian törekedhetünk arra, hogy krisztusibb módon forgolódjunk az Úr házában.

Fordította: Somogyi Viktória

<http://www.ligonier.org/blog/4-traits-healthy-church-membership/>

LEGYETEK HŰSÉGES TÁMOGATÓI VEZETŐITEKNEK!

JARED WILSON

Nehéz azoknak elmagyarázni, milyen nehézségeket rejt a lelkészi hivatás, akiknek ez a munka ismeretlen. A legtöbb ember egy héten egyszer, esetleg kétszer látja a lelkészt: az Úr napján és legfeljebb még egy más jellegű gyülekezeti alkalmon. Néhányan gyakrabban is találkoznak velem, ha részt vesznek valamilyen önkéntes szolgálatban, illetve ha személyes találkozások alkalmával tanítja vagy tanácsolja őket. Eközben néha azzal viccelődünk, hogy a lelkész „egy héten csak egyszer dolgozik, és akkor is csak beszél”, s nem gondolunk bele, hogy a „megbecsülést nem érdemlő” lelkész sztereotípiája sajnos nagyon is valós probléma.

A lelkipásztorok számára pedig nehéz erről beszélni. Nehéz megmagyarázni a gyülekezetüknek, hogy a lelkipásztori szolgálat mennyi nehézséggel járhat. Hatalmas öröm lehet, és nagyon sokszor az is. Azonban vannak nehézségei is, amelyek olyan módon nyilvánulnak meg, hogy nem könnyű elmagyarázni őket, mert akkor fennáll a veszélye, hogy panaszkodónak, szegénykezőnek vagy zsörtölődőnek tűnünk. Előfordulhat, hogy a lelkész számára egyáltalán nem jelent problémát, hogy gyülekezetét Isten iránti engedelmességre, szolgálatbeli hűsége és tanítványságban

való örömeire buzdítsa. De arra buzdítani őket, hogy alávéssék magukat neki és a többi presbiternek? Hitben? Örömmel? Nos, ez valami egészen más.

Az összes olyan igé közül, amelyet a keresztyén remél, hogy a lelkész mellőz megtanítani neki, a Zsid 13,17 van az élen: *„Engedelmeskedjétek előljáróitoknak, és hallgassatok rájuk, mert ők mint számadók vigyáznak lelketekre, hogy ezt örömmel, ne pedig sóhajtozva tegyétek, mert ez nektek sem használ.”*

A Szentírás erre a témára vonatkozó tanításai alapján feltételezhetjük, hogy a *Zsidókhhoz írt levél* szerzője nem egyfajta bűnös alávettetségre utasítja a keresztyéneket. Ez a figyelmeztetés jelen van minden olyan újszövetségi igében, ami az egymásnak való engedelmességre tanít. Így hát tegyünk félre minden olyan kifogást, amelyet az erkölcstelen vagy jogellenes vezetők ellen szeretnénk felhozni! Hasonlóképpen tegyük félre a saját elképzeléseinkhez igazított, tökéletes lelkész képét is, akinek valóban nagyon könnyű lenne alávetni magunkat! Gondoljunk inkább a tökéletlen, csiszolatlan, átlagos lelkészre! Gondoljunk a saját lelkészünkre! Gondoljunk a saját vezetőinkre! A Zsid 13,17 azt mondja, hogy engedelmeskedjünk, vagyis vessük alá magunkat nekik.

Amikor az alávetettségre vagy az engedelmségre gondolunk, legtöbbször az uralkodás és az elutasítás, a konfliktus és a hatalomgyakorlás jut eszünkbe. Most azonban arra bátorítalak, hogy ebben az igei összefüggésben, gondoldj ezekre másképpen! Természetesen, amikor a bűn nyilvánvaló az életedben, és szükséged van annak beismerésére és a bűnbánatra, akkor engedelmeskedned kell vezetőid feddésének, és alá kell vetned magad a Szentírás fegyelmezésének. Feltételezve azonban, hogy ez a helyzet nem áll fenn, törekedj az engedelmségre és alávetettségre azáltal, hogy hűséges támogatója leszel vezetőid munkájának!

A „hűséges támogatás” azt jelenti, hogy mind szavainkkal, mind tetteinkkel következetesen és szorgalmasan Krisztus dicsőítését választjuk saját akaratunk és vágyaink kielégítése helyett. A hűséges támogatás egy olyan keresztyén életmódot jelent, amely elősegíti a gyülekezet teljes békéjét és harmóniáját. Ez a hétköznapi szintjén többek között azt jelenti, hogy nem vagyunk szórszálhasogatók, de jelenti azt is, hogy nem panaszkodunk saját elképzeléseink miatt. Aki hűségesen támogat, az előre eltervezett módon és csendesen munkálkodva végzi a saját feladatát, kritikus szellem helyett gyümölcsöző jelenlétet tanúsít (1Thessz 4,11). A hűséges támogatás nem követelődik és panaszkodik kicsinyes dolgok miatt, hanem amellet, hogy Krisztusban elrejtett életre törekszik, testvérei és gyülekezete lelki jóllétén is munkálkodik (1Tim 5,13).

A nyikorgó kerék természetesen megkapja a zsírt. Amire viszont valóban szükségünk van, az a kegyelem. Az Úr akaratával való összehangolódás érdekében azonban alázatos szolgálatunkkal támogatnunk kellene lelkészünket a gyülekezet építésében. Az előnyök kölcsönösek.

A Zsid 13,17 emlékeztet minket arra, hogy a vezetőik számadással tartoznak értünk Istennek. Valóban azt akarjuk, hogy imádságaikban csak a mi önző rászorultságunkról, az alávetettségnél való ellenállásunkról, folyamatos kritikáinkról és kérdéseinkről tudjanak beszámolni az Úrnak? Nem szeretnénk, hogy inkább örömteli hálaadással menjenek Isten elé, azért, mert a mi vezetőink lehetnek? Én személy szerint azt szeretném, hogy azok, akik Isten által fölé rendeltettek, így imádkozhassanak: „Ó, Uram, köszönöm neked azt az ajándékot, amit Jaredben adtál nekünk! Nagy örömöt vezetni!” Ahelyett, hogy így imádkoznának: „Ó, Uram, segíts banni ezzel a fiúval! Nagyon nehéz eset!”

” A „hűséges támogatás” azt jelenti, hogy mind szavainkkal, mind tetteinkkel következetesen és szorgalmasan Krisztus dicsőítését választjuk saját akaratunk és vágyaink kielégítése helyett.

Ha figyelmen kívül hagyjuk az olyan parancsokat, mint a Zsid 13,17, akkor rövidtávon ugyan rengeteg figyelmet kaphatunk, sőt talán még hatalmas megelégedettséget is érezhetünk, de hosszútávon lelkileg veszélybe sodorjuk magunkat. Okot adni a lelkészeknek a kesergésre „[...] nektek sem használ”. Ha engedelmesen alávetjük magunkat a vezetőinknek, és életünkkel hűségesen támogatjuk őket az egyházi munkában, akkor tulajdonképpen Istenbe vetett hitünkről teszünk bizonyosságot, mivel vezetőinket ő tette elöljáróinkká. Ha alávetjük magunkat az Isten által kijelölt vezetőinknek, akkor tulajdonképpen Isten akaratának vetjük alá magunkat.

Nem, a lelkész valóban nem tökéletes. Nem, nem tudja mindig megoldani a problémákat. Igen, ő is bűnös – pont, ahogy te. Ellenben ha ennek tudatában mégis alávetjük neki magunkat, akkor ezzel dicsőítjük Istent, s lelkészünknek is támogatást nyújtunk. Ez pedig hasznunkra válik. Vezetőink öröme talán nem fog azonnal motiválni bennünket, de ha érdekel a saját lelki előrehaladásunk, akkor meg fogjuk banni kicsinyességeinket, és keresni fogjuk elöljáróink örömét.

Hadd legyen öröm a mi pásztorainknak, hogy a jühaik lehetünk! Adjunk nekik okot arra, hogy egy Pálhoz hasonló, szent módon „büszkék lehessenek ránk” (2Kor 8,24; 1Thessz 2,19). Vezetőitek valószínűleg nem fognak ezirányú nehézségeikről beszélni nektek, mivel attól tartanak, hogy önsajnálónak tűnhetnek. Ez viszont csak eggyel több ok arra, amiért érdemes engedelmeskedni nekik és hűségesen támogatni őket minden munkájukban.

Fordította: Popovics Szidónia

<http://www.ligonier.org/learn/articles/encourage-leaders-faithful-graciousness/>

EGYMÁS TERHÉNEK HORDOZÁSA

JOHN MACARTHUR

A világ gondjai számtalanok és könyörtelenek. Gyakran nehéz a szívünket olyan mértékben a mennyre szegeznünk, hogy földi életünk nehézségei teljesen hidegen hagyjanak bennünket. Parancsba kaptuk ugyan, hogy az odafentvalókkal foglalkozzunk, ne a földiekkel (Kol 3,2), de még a legelkötelezettebb hívők is megvallják, hogy a földi nehézségek sokszor elhomályosítják a képet.

Aggódunk. Gyászolunk. Elbukunk. Erőlködünk a napi munkánk terhe alatt, érezzük a természetünkből fakadó bűnök súlyát. Mindezek mellett a legkülönbébb próbáknak vagyunk kitéve, és mindez csak néhány a világ sokféle terhe közül, mely gondolatainkat megakadályozza abban, hogy a menny irányába halad-hassanak.

Mégis azt a parancsot kaptuk, hogy „*az odafentvalókkal törődjete*” (Kol 3,1). „*Mert nem a láthatókra szegezzük tekintetünket, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökké valók*” (2Kor 4,18).

Hogyan lehetséges ez? Amikor a terhek alatt összeroskadunk, és úgy érezzük, hogy a nehézség több, mint amit egy ember el bír viselni, a majdani paradicsomi állapottal való biztatás rendkívül üresnek hangzik.

Pontosan ez az oka annak, hogy az egyháznak olyan fontos szerepe van, hívökként ugyanis a mi feladatunk, hogy segítsük egymás terhét hordozni (Gal 6,2). Amikor valaki meginog, mi segítünk megtartani a terhet; ha megroskad, mi hordozzuk azt; ha pedig el-esik, segítünk neki felállni. Minden egyes keresztyén ember egyik legfőbb gyakorlati feladata az kellene legyen, hogy segít testvéreinek hordozni a terhet, melyeket e világ nehézségei rájuk helyeznek.

Ez az elképzelés természetesen ellentétben áll kultúránk meghatározó gondolkodásával, a világi társadalom hajlamával, hogy mindenki önmagával van elfoglalva. Generációnknak egészségtelen megrögzöttségévé vált a szórakozás; naponként ostromol bennünket a hétköznapi szórakoztatás szinte megszámlálhatatlan lehetősége, miközben egymással csak félmondatokkal

és személytelen médián keresztül kommunikálunk. Túlnépesedett városokban és zsúfolt kerületekben lakunk, miközben a legtöbb egyén a valóságban elszigeteltebb, mint valaha!

Legyünk őszinték: az evangéliumi és magukat nézeteikben reformátusnak mondó egyházak napjainkban sokszor az általánosan elfogadott kultúrát tükrözik vissza olyan területeken, ahol a legnagyobb szükség épp arra lenne, hogy azzal szembenálljunk és hatását ellensúlyozzuk. Arra való törekvésükben, hogy egyre nagyobbak, menőbbek és technikailag egyre jobban felszereltek legyenek, a modern egyházak gyakran egyre hidegebbé és személytelenebbé válnak. Sokszor úgy tűnik, a mai egyházak az önmagunk szeretésének „először én” propagandáját támogatják, szemben a Szentírás által parancsolt „egymás” javának keresésével. Ennek eredményeképpen pedig nem hordozzuk egymás terheit úgy, ahogyan kellene.

Pál mégis nagyon fontos feladatnak tekintette ezt, és a Galáciabeli gyülekezetnek írott levelének egyik fő eleme ez volt. A Galata levél első fele (vagy még több is) a hit általi megigazulás védelmében íródott, és egy sor érvelést tartalmaz, mely azokkal a hamis tanításokkal szállt szembe, melyek ezeket a gyülekezeteket a törvény hatalma alá akarták taszítani. A Gal 5,14-ben így emlékeztette őket: „*Mert az egész törvény ebben az egy ígében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat*”.

Hogyan lehet ezt a szeretetet a legjobban kifejezni? „*Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be Krisztus törvényét*” (Gal 6,2).

Az első és legkiemelkedőbb példa, melyet Pál egymás terhének hordozására említ, egy másik keresztyén bűnének a hordozásáról szól. „*Testvéreim, még ha erőt vesz is az emberen valami bűn, ti, lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelíd lélekkel*” (1.v). Ez természetesen semmi-lyen sem tér el a Jézus által a Mt 18,15–17-ban ismertetett egyházfegyelem megközelítésétől, pusztán elmagyarázza, hogy ezt a folyamatot hogyan kell gyakorlatba ültetni (szelidséggel és alázattal), és egyben kiemeli az

igazi célt is (amely a helyreállítás, nem pedig a büntetés vagy nyilvános megszégyenítés).

Más szóval az, aki vétkező testvérét ki akarja igazítani, nem teheti úgy, mintha felette állna, hanem alázattal kell megközelítenie – úgy, mint aki hajlandó közösen hordozni a terhet annak érdekében, hogy az, aki elbukott, újból felállhasson.

A 2. vers az emögött meghúzódó alapvető parancsként fogalmazza meg („egymás terhét hordozzátok”). Ez a szabály természetesen mindenféle teherre vonatkozik, nem csak azokéra, akik elbuktak egy bűnben. Amikor Pál azt mondja, hogy egymás terhének hordozása „betölti Krisztus törvényét”, nyilvánvalóvá teszi, hogy a teljes erkölcsi törvényről beszél. Minden irgalmas és önfeláldozó cselekedet, melyet testvéreinkért teszünk, a gyakorlatban mutatja be Krisztus szeretetét, és így betölti a törvényt.

Az apostol nyilvánvalóan lelki, érzelmi és vérmérsékletből fakadó terhekre is gondolt, nem csupán fizikai nehézségekre. A terhek, melyek hordozásában segítenünk kell egymást, magukba foglalják a bűntudatot, aggodást, bánatot, idegességet és sok ezekhez hasonlót is.

Be akarod-e tölteni a törvény erkölcsi előírásait? Akkor szeresd a felebarátod! Hogyan szeretetheted? Azáltal, hogy a terheit hordozod.

Érdekes, hogy Pál ezt a témát éppen abban a levelében hangsúlyozza, melyet azért írt, hogy törvényeskedés felé haladó embereket szembeítsen. Mintha azt mondaná: „Meg akarjátok tartani a törvényt? Legyen ez Krisztus törvénye! Ha mindenképpen terheket akartok magatokra rakni, legyenek azok a testvéreiteket szerető cselekedetek!”

Ha mindezt hűségesen végzed, saját terhed nem fog olyan nehéznek tűnni! A legjobb pedig, hogy ha ezt teszed, az életedben jelenlévő problémáktól függetlenül sokkal könnyebbnek fogod találni, hogy szemeid a mennyre szegezd.

Fordította: Somogyi Viktória

<http://www.ligonier.org/learn/articles/bearing-one-anothers-burdens/>

A NŐK ISTENTŐL KAPOTT ELHÍVÁSA

TOM ASCOL

A TIME magazin 1992. január 20-án megjelent számának címlapján ez a kérdés volt olvasható nagy, vastag betűkkel: „Miért különböznek annyira a férfiak és a nők?” Alatta kisebb betűkkel, mintegy magyarázatként a címlapsztori: „Nem csak a neveltetésből adódik. A legújabb kutatások szerint így születünk.”

Ez az információ kétségtelenül új volt azoknak, akik már természetesnek veszik az előző harminc év feminista tanítását. Azoknak azonban, akik otthonosan mozognak a Biblia tanításaiban, az effajta felfedezések valószínűleg nem sok újdonságot jelentenek. Isten a férfit és a nőt különbözőnek tervezte, és eltérő feladatok betöltését bízta rájuk az otthonban és az egyházban.

Sajnos a férfiak és nők közötti különbségekkel gyakran indokolták a 'gyengébbik nemmel' való rossz bánásmód gyakorlatát a történelem folyamán. Még az általánosságban fejlettnak és felvilágosultnak tartott kultúrákban is gyakran tapasztaltak a nők elnyomást, időnként erőszakot is.

A Talmudban feljegyzett egyik reggeli imádság, mely a zsidó férfiakat hivatott a nap kezdetében vezetni, így kezdődik: „Áldott vagy, Urunk, Istenünk, a világegyetem ura, hogy nem nőnek teremtettél.” Ennél az áldásnál még kevésbé gavallér hozzáállást tükröz az a levél, melyet Kr.e.1-ben egy római férfi küldött utazása közben terhes feleségének. Miután figyelmeztette, hogy vigyázzon a benne növekvő gyermekre, így ír: „Ha megszülne, mielőtt hazaérek, és a gyermek fiú, tartsd meg; ha lány, tedd ki”, utalva a gyakorlatra, hogy

a nem kívánt gyermeket nyilvános helyre helyezték ki: hogy valaki vagy fogadja magához, vagy ott haljon meg.

Az ilyen nőgyűlölő gyakorlatokkal szemben a keresztyénség teljesen más etikával lép fel a nők értékét és státuszát illetően. Jézus követői között sokan voltak nők már kezdetben, és többen voltak ott közülük azokkal is, akik pünkösdkor összegyűlve várták a Szentlélek eljövételét (ApCsel 1,14).

Pál apostol igen elismerően dicsér egyes nőket (Róm 16,1–16; Kol 4,15; 2Tim 1,5) és úgy említi a filippibeli asszonyokat, mint akik az evangélium ügyéért együtt küzdöttek vele (Fil 4,3). Egy másik kijelentésben pedig félreérthetetlenül kifejezte az Újszövetségben megvalósuló lelki egyenjogúságot férfiak és nők között, amikor így ír: „Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyik vagytok Krisztus Jézusban” (Gal 3,28).

” *A férfiak és nők egyenlők istenképűségükben, mégis szerepükben és feladataikban egymást kiegészítő különbözőségekkel rendelkeznek az otthonban és az egyházban.*

A nők elvitathatatlan értékének és méltóságának ilyenfajta megbecsülése adja a háttérét az Újszövetség azon tanításainak, melyek a férfiak és nők szerepét írják le az egyházban. Ha ezt nem veszi figyelembe, a felületes bibliaolvasó könnyen előítéletként értelmezheti Pál utasításait, melyeket Timóteusnak írt. Arra tanítja fiatal kollégáját, hogy a nők mit tehetnek és mit nem a nyilvános istentiszteleteken. „Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmességgel. A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben” (1Tim 2,11–12).

A 12. versben található erőteljes tiltás miatt sokan elsiklanak a 11. versben található figyelemfelhívás felett. A keresztyén asszonyokat felszólítja a tanulásra: valamire, amit a zsidók általánosságban véve nem támogattak. Ha az egyházban az asszonyokat arra biztatják, hogy növekedjenek ismeretben és bölcsességben, csendes és alázas hozzáállással, melynek tanulásu-

kat jellemeznie kell, ez egyáltalán nem a nők semmibe vételéről szól.

A keresztyéneknek mindig engedelmességgel kell viszonyulni a felsőbb hatóságokhoz (Róm 13,1; Tit 3,1), beleértve azokat is, akik presbiterként szolgálnak az egyházban (Zsid 13,17). Pál később egyértelműen kifejezi a Timóteusnak írt első levelében, hogy ezt a tisztséget csak „egy feleségű férfi” töltheti be (3,2). A Council on Biblical Manhood and Womanhood ezt úgy fogalmazta meg, hogy „a férfiak és nők egyenlők istenképűségükben”, mégis „szerepükben és feladataikban egymást kiegészítő különbözőségekkel rendelkeznek” az otthonban és az egyházban.

Az a korlátozás, mely megtiltja a nőknek, hogy férfiakat tanítsanak és hatalmat gyakoroljanak felettük az egyházban nem a lelki értéküket tagadja; ez egyszerűen Isten által elrendelt jellemzője az egyházi szolgálatoknak. Szabad nőknek tanítaniuk az egyházban? Teljes mértékben! Mi több, egyeseket erre szólít fel az ige. „Hasonlóképpen az idős asszonyok... neveljék józanságra a fiatal asszonyokat, hogy szeressék férjüket és gyermekeiket” (Tit 2,3–4).

Bár a Pál tiltásai az asszonyok szerepét tekintve nem illenek bele korunk egalitáriánus világnézetébe, érvelésének háttere nyilvánvalóvá teszi, hogy utasításai nem kulturális megfontolásból erednek. „Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva, és nem Ádámot csábították el, hanem az elcsábított asszony esett bűnbe” (1Tim 2,13–14).

A teremtés rendje és a bukás sorrendje adják az okát annak, hogy a nő ne gyakoroljon hatalmat férfiak felett az egyházban. Isten a kezdettől fogva úgy tervezte, hogy a férfiak vezessenek otthonukban és az egyházban. Ez nem a nők mellőzése. Ez Isten bölcsessége, aki azt adja parancsba, ami népének és teremtett világának a legjobb.

Fordította: Somogyi Viktória

<http://www.ligonier.org/learn/articles/high-calling-women/>

A GYEREKNEVELÉS

az egész gyülekezet feladata

MARK BATES

Gyakran hallottam főiskolások szüleit panaszkodni arról, hogy egy-egy szemeszter után a fiatalok hazamennek, lepakolnak, és már mennek is a barátaikhoz. Nem töltenek semmi időt a családdal. Azt gondoltam, hogy az én kislányom soha nem fogja ezt tenni.

Aztán a lányom az első félév után hazajött a főiskoláról, ledobta a szennyes ruháját, és azonnal el is ment, hogy egy barátnőjével találkozzon. De nem voltam csalódott, sőt hála volt a szívemben. Ugyanis a „barátnő” a gyülekezetünk egyik presbiterének felesége volt. Az, hogy a lányom ezzel az istenfélő nővel akarta az idejét tölteni, a gyülekezet szerepét bizonyítja.

Erős szív kell a gyermekneveléshez, s ezt a feladatot a szülőknek nem egyedül kellene végezniük. Hála Istennek egy gyülekezetben nem is kell ezt egyedül tenniük. Ott egy nagy családhoz, Isten családjához tartoznak, ami fontos szerepet játszhat egy gyermek felnevelésében.

A gyermekek keresztelése emlékezteti az egész gyülekezetet az Úr szövetséges ígéreterére, hiszen Isten megáldja a hívőket és utódaikat (1Móz 17,7), s megújítja fogadalmát, hogy gondoskodni fog gyermekeikről. A nevelés elsősorban a szülők felelőssége, de nem kizárólagosan. Isten Izrael egész népét megbízta ezzel a feladattal. (5Móz 6)

Hogyan segíthetik a gyülekezet tagjai a szülőket abban, hogy gyermekeiket Isten ismeretére és szeretetére neveljék? Nézzük meg ennek néhány gyakorlati módját!

Először is, támogassák a gyermekmunkát a gyülekezetben! Ez jelent anyagi támogatást, de a gyermekszolgálatokban való részvételt is.

Amikor harmadikos voltam, a családom Atlantába költözött. Korábbi gyülekezetünknek kezdetektől fogva tagjai voltunk. Nem is ismertem addig más keresztyén közösséget. Aztán hirtelen egy új városban, egy új gyülekezetben és egy új vasárnapi iskolai csoportban találtam magam. A vasárnapi iskolában új tanárom, Mr. Tinken melegen üdvözölt, és segítségemre volt abban, hogy megismerkedjem a többi fiúval is. Mr. Tinkennek nem volt velem egykorú fia, de szeretett bennünket és hűségesen tanított minket. Szolgálatra hétről hétre nagyban elősegítette a Jézus iránti szeretetem elmélyülését.

Másodszor, a gyülekezet tagjai ne csak a szülőkkel, hanem a gyerekekkel is beszélgessenek! Kérdezzék őket a tanulásról, a sportról vagy a hobbijukról! Ezek a beszélgetések segítenek abban, hogy belépjenek a gyerekek világába, és kifejezzék az irántuk való szeretetüket és törődésüket. Így alakulnak ki olyan bizalmas kapcsolatok, melyek létfontosságúak lehetnek. A gyerekeknek – ahogy növekednek – szükségük lesz arra, hogy a szüleiken kívül más emberekkel is beszélgessenek.

Harmadszor, az idősebbek komoly hatással lehetnek a gyerekekre a gyülekezet nagy családjában, ha kisgyermekes szülőkkel barátkoznak. A fiatal szülők közül sokan nem keresztyén otthonokban nőttek fel, s nincs előttük példa arra, hogy mit jelent istenfélő módon nevelni egy gyermeket. Más esetekben a

nagyszülők távol élnek a családtól. Így az idősebb mentorok nem csupán bölcs tanácsadók, hanem támogatók és barátok is. A szülőknek szükségük van valakire, aki emlékezteti őket: Isten akkor is gondoskodik gyermekeikről, amikor ők elbuknak.

A gyülekezet szerepe különösen fontos azon szülők számára, akik egyedül nevelik gyermekeiket, vagy hitetlen házastársuk van. Ebben a bukkott világban sokan kénytelenek egyedül ellátni a szülői feladatokat, pedig ennek nem így kellene lennie. Egy szétszakadó családnak mindig negatív hatása van, de ezt enyhíthetik a gyülekezet tagjai baráti gesztusaikkal. Ha meghívunk egy egyedülálló anyát ebédre, vigyázunk a gyermekeire vagy elmegyünk a fiúk focimeccsére, nagy hatással lehetünk az ilyen családokra.

Kisebbségi lányom iskolájában évente megrendezik a nagyszülők napját. A legtöbb gyereknek a városban él a nagymamája, s így el tud menni az ünnepségre. De lányom egyik nagymamája néhány éve meghalt, a másik pedig messze lakik tőlünk. A gyülekezetünkben egy hölgy lett kislányom pótnagymamája. Az elmúlt három évben ő ment el a nagyszülők napjára, majd „unokáját” elvitte fagyizni. Ez a kedves hölgy megmutatta, mit jelent az, hogy a gyülekezet Isten családja, azáltal hogy kimutatta lányom iránti szeretetét.

Végül, a gyülekezet tagjai imádkozhatnak a gyerekekért, hiszen ők is egy nagy szellemi harc részesei – harc folyik a lelkükért. Nem fogjuk ezt a küzdelmet megnyerni pusztán jobb programokkal vagy hatékonyabb nevelési technikákkal. Istennek kell munkálkodnia a szívükben. Imádkozzunk értük úgy, ahogyan Pál apostol imádkozik a gyülekezetért: Isten „világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége” (Ef 1,17).

Tehát egy gyermek felneveléséhez nemcsak a szülőkre, hanem a tágabb értelemben vett családra is szükség van. Isten nekünk adta az Ő családját, a gyülekezetet, és megáldott bennünket azzal a kiváltsággal, hogy így nevelhetjük gyermekeinket.

Fordította: Filep Eszter

<http://www.ligonier.org/learn/articles/it-takes-church-raise-child/>

Nincs rejtve az Újszövetségben, hogy az apostolok korában majdnem minden gyülekezetnek szembe kellett néznie konfliktusokkal. Az Újszövetség írói felbecsülhetetlen útmutatásokat adtak, hogy hogyan gondolkodjanak, cselekedjenek és bánjanak egymással a hívők, amikor felmerül egy konfliktus. Tanulmányozva az újszövetségi gyülekezeteket és a konfliktusokkal kapcsolatos utasításokat, megtanulhatjuk azokat a bibliai alapelveket, melyek segítenek abban, hogy a konfliktusokat építő, Krisztust tisztelő módon kezelhessük.

Egy megjegyzendő alapelv

Az egyik legfontosabb alapelv, amit felfedeztem, miközben mindenféle konfliktushelyzetben voltam, Pál galatabeliekhez írt levelében található, és így hangzik: ha konfliktus merül fel, hozzáállásunknak és viselkedésünknek a Szentlélek által adott új életünket kell visszatükröznie. A Lélek és nem a test gyümölcseit kellene teremnünk. Lélek által irányítottak kellene lennünk és nem a test által vezéreltek. Komoly viszály fenyegette az életét és egységét Galata újonnan plántált gyülekezeteinek. Pál figyelmeztette a hívőket: „Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok: el ne emésszétek egymást!” (Gal 5,15)

Ha ezek az új keresztyén hívők nem hagyják abba a hadakozást, egyikük sem fogja túlélni azt. Miután Pál figyelmeztet a hívők közösségét fenyegető pusztulásra, arra biztatja olvasóit, hogy járjanak a Lélek szerint és ne a test kívánságai szerint.

Minden konfliktus egy próba

ALEXANDER STRAUCH

A test cselekedeteit ne tegyétek!

A folyamatos csatározások, amelyek sok mai gyülekezetet megfertőznek, abból erednek, hogy a hívők test szerint cselekszenek és nem a Lélek szerint. A galatabeliekhez írt levélben Pál nyolc társadalmi bűnre összpontosít, amelyek rombolják a kapcsolatokat és megosztják a gyülekezeteket: „*A test cselekedetei pedig nyilvánvalóak: ...ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység.*” (5,19-21, hasonló felsorolást találunk a 2Kor 12,20-ban)

Ahogy végiggondoljuk a testnek ezt a nyolc cselekedetét, tudjuk, hogy a Szentlélek ezek mindegyikét teljes mértékben ellenzi. A Gal 5,17 kijelenti: „*Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyék, amit szeretnétek.*” Pál felsorolása objektív ellenőrzőpontokat ad viselkedésünkre. Így amikor legközelebb konfliktusba kerülsz, állj meg és gondolkodj! Tudd, hogy a test kívánságának engedsz, ha a fenti bűnök bármelyike is megjelenik viselkedésedben vagy hozzáállásodban.

Az egyetlen dolog, amit a keresztyénnek nem szabad tennie, amikor konfliktushelyzetbe kerül, nem más, minthogy visszatér régi, megtérés előtti viselkedéséhez.

Éljünk a Lélek szerint!

Amikor konfliktussal nézünk szembe, ahelyett, hogy egymást marjuk és a bűnös természetünk gyümölcseit teremnének, járjunk inkább a Lélek szerint,

vezessen a Lélek, éljünk a Lélek által és vessünk a Lélek szerint! (5,16.18.25; 6,8)

A Lélek minden hívőben egyen-egyenként és minden gyülekezetben is krisztusi jellemet akar formálni. Ebben benne van a helyes hozzáállás, isteni magatartás, egészséges kapcsolatok – mindaz, amire a háborúskodás tépte galatai gyülekezeteknek szüksége volt. Pál kilenc pontja a Lélek gyümölcseiről képet ad a krisztusi jellemről és magatartásról: „*szerelem, öröm, békesség, türelem, szíveség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás*” (5,22-23). Akkor tudjuk, hogy a Lélek szerint járunk, a Lélek vezetésével, amikor látjuk a Lélek gyümölcseit megjelenni mindennapi magatartásunkban és belső hozzáállásunkban.

A Lélek gyümölcse útmutatást ad a hozzáállásunkat és viselkedésünket illetően, amikor konfliktusba keveredünk. Így mindig megkérdezhetjük magunktól: „*Krisztusi az én hozzáállásom és a Lélek szerint járok, amikor egyet nem értéssel vagy szembenállással van dolgom?*” Remélhetőleg mindannyian igennel tudunk válaszolni erre.

Amikor egy konfliktus viharába kerülünk, akkor különösen szükségünk van a Lélek egyik gyümölcseire: az önmegtartóztatásra. Ennek a hiánya komoly probléma bármilyen konfliktushelyzetben, de a Szentlélek erőt ad a bűnös harag, féltékenység, gyűlölet és bosszúállás legyőzésére.

Keresztyén hívők, akik érzelmeiket és gondolataikat a Lélek erejével kordában tartják, ők tudják a leginkább építően kezelni a konfliktusokat és igaz megoldást találni. Ők azok, akik nem mardossák az ő testvéreiket Krisztusban.

Ezzel szemben, amikor a test cselekedeteit teszi valaki, akkor teljesen elveszíti a kontrollt az érzelmei fölött. Az ilyen ember nem mutatja a Lélek gyümölcseit, és megvan a lehetősége annak, hogy komoly károkat okoz másoknak és Krisztus nevének.

A konfliktusok az egyik legnagyobb kihívást állítják a Lélekben járás elé. Bárcsak felismernénk, hogy minden konfliktus egy próba, hogy tudunk-e krisztusian és az evangélium szerint élni. Minden egyes konfliktushelyzetben válaszoljuk meg a kérdést, hogy keresztyénként a Lélek gyönyörű gyümölcseit teremjük-e, vagy a test rútságát?

Fordította: Filep Eszter

<http://www.ligonier.org/>

[learn/articles/every-conflict-is-a-test](http://www.ligonier.org/learn/articles/every-conflict-is-a-test)

HOGYAN LEHETSZ ISTENFÉLŐ ALKALMAZOTT?

(A 10 PARANCSOLATRA ALAPOZVA)

1. Egyedül az Úrban bízz! Senkiben ne bízz, csak Istenben. Az emberek csalódást fognak okozni. Isten teremtett, és csodás terve van az életeddel. Ő tökéletesen jó, így nem tesz rosszat és tökéletesen bölcs, így nem fog hibázni sem. Bővelkedj az ő békességében! (Péld 3,5-6)

2. Egyedül Istent imádd! Ne csinálj a munkádból, a cégedből, a főnöködből istent! Ha ugyanis így teszel, Istent féltőn szerető féltékenységre ingerled, és végül veled bonyolódasz majd harcba. Akár meg is akadályozhatja, hogy elérd a céljaidat addig, amíg le nem dönti bálványaidat. (2Móz 20,5)

3. Isten nevével tisztelettel használd! Ne beszélj csúnyán! A tiszta szavak a tiszta szívből származnak! Ha munkatársaid előtt keresztyénnek mondod magad, de azt hallják tőled, hogy az Úr nevével hiába használsz, káromkodsz vagy csúnyán beszélsz, akkor képmutatónak fognak gondolni. (Mt 15,17-19)

4. Dolgozz hat napot és pihenj a hetedikén! Mielőtt újabb szabadságot vennél ki, tedd fel magadnak a kérdést „Megtartom az Úr napját?” Isten már adott neked 52 szabadnapot, mely összesen 7 hetet tesz ki. „Reálisak az elképzeléseim a munkáról, pihenésről, nyugdíjról?” Ha hetente pihensz egy napot, elkerülheted a kiégést. (1Móz 3,17-19)

5. Tiszteld a főnököd, és engedelmeskedj neki! Engedelmeskedj a főnöködnek és tiszteld őt, mert nem tudhatod, hogy milyen lehet a helyében lenni! Emellett a legmagasabb beosztású főnököd maga Isten. Szolgáld őt hűséggel a munkahelyeden, és megtapasztalod az áldását! Ha azonban a főnököd valami olyat kér tőled, ami illegális vagy erkölcstelen, ki kell állnod amellett, hogy inkább Istennek kell engedelmeskedni, mint embereknek! (Ef 6,5-8)

6. Védj és tiszteld az emberi életet! Az érzelmi, értelmi, fizikai vagy lelki zsarolásnak, visszaélésnek és erőszaknak semmi keresnivalója a munkahelyen... persze máshol sem! Nincs jogod hozzá, hogy bármilyen mó-

don visszaélj a főnököd, munkatársaid, alkalmazottaid, vásárlóid vagy beszállítóid bizalmával. (1Tessz 3,1-2)

7. Légy hű a házastársadhoz! Az emberek egy része, ha nem kapja meg otthon a figyelmet, amit szeretne, valaki mástól akarja majd azt, pl. a munkahelyén. Tartsd tiszteletben a házasságban tett esküvéseid azáltal, hogy elkerülsz a viszonyokat. Nagyon kívánatosnak tűnnek, nagyon valóságosak és nagyon gyakoriak. Emellett nagyon erkölcstelenek és rendkívül pusztítók! (Mt 19,8-9)

8. Ne vedd el, ami a másé! A lopás a munkahelyen sokféle formát ölthet. Lophatunk dolgokat, pénzt, időt, termelékenységet és örömet a munkaadóinktól és másoktól. Ne tedd tönkre a becsületed azzal, hogy lopsz. (2Kor 7,1-2)

9. Ne hazudj másokról! Ne terjessz történeteket a főnöködről, vagy munkatársaidról, és ne terjessz pletykákat a céges hatalmi játékok kedvéért sem. Azért vagy ott, hogy só és világosság legyél, nem bors és sötétség! Az igazság végül mindig napvilágot lát, és ha hazudsz végül szegény és feddés lesz az osztályrészed. (2Pt 2,10-13)

10. Elégedj meg azzal, amid van! Az elégedettség nem azt jelenti, hogy nem lehetnek Istentől kapott céljaid, de azt igen, hogy naponként megelégszel azzal, amit ő ad. Az elégedettség ritka erény napjainkban, pedig leírhatatlanul felszabadító! Az anyagiasság, az előléptetések hajhászása, mások hátba támadása, az elégedetlenség érzelmi, szellemi, anyagi és lelki megkötöttséghez vezet. (1Tim 6,6-11)

(Ismeretlen szerző)

Fordította: Somogyi Viktória

www.emailministry.org

Hiperkritikusság

Robert Rothwell

Vádló-tanoncunk,

Bátorító számunkra, mennyire bosszantott téged, hogy nem tudad eltéríteni célszemélyed hűségét attól a névtől, amely még számunkra is félelmetes. A mi örömünk mégsem a te elkeseredésedben van, hanem abban, hogy így megmutathatjuk neked, hogyan teheted ezt a nőt fegyverré azzal a birodalommal szemben, amely ellen harcolunk.

Életének sok éve tartó megfigyelése arról győzött meg minket, hogy ő nem egy báránybőrbe bújt kecske, így nem fogjuk tudni kicsalni parancsnoka kezéből. De ne félj! Ha helyesen járunk el, rendkívül hatékony „titkos ügynök” lehet a kezünkben anélkül, hogy valaha is megsejtené szerepét a tervünkben.

Azt vettük észre, hogy rendkívül kritikus mindennel szemben: az istentisztelet hossza, a lelkész tökéletlenségei, az új gyülekezeti ház ára, a fiatalok lazasága és a többi. Pontosan ez az a viszonyulás, amiben bátorítanunk kell. Századokon át sikerrel hatástalanítottunk néhányat a lehető legnagyobb ellenfeleink közül csupán azáltal, hogy felszítottuk kritikusságukat, így olyan elcsigázottak lettek, hogy száználmas kis „lelki” ajándékaikkal feladták az egyház támogatását. A túlzott kritikusság kitakarította a hosszútűrés, a szeretet, és az ehhez hasonló dolgok szennyét a szövetséges közösségből, így számos helyen egyházszakadások vagy a szolgálat gyengülése következett be.

Szerencsére, kedves imposztor, a hozzá hasonló kerge birkák túlzott kritikussá tétele könnyű dolog. Először is biztosítsd, hogy olyan elvárásokat támasszon, melyeket ellenségünk sohasem ígért meg! Gondolja azt, hogy az egyház teljesen szabad lehet a mi befolyásunktól, így a hátráltató bűnök – bocsáss meg, erények –, melyeket minden egyházban megtalálunk, az ő figyelmét a hibákra irányíthatják.

Törekedj arra is, hogy többet gondoljon magáról, mint kellene! Tartsd tudatlanságban afelől, hogy mi maradt meg benne a régi életéből, és akkor képtelen lesz ezeket a hibákat – vagy tökéletességeket? – elviselni másokban. Még véletlenül sem akarunk naponkénti bűnbánatot látni! Ha felismeri az óembert, megpróbálja majd megöldökölni, és az ellenségre fog hagyatkozni, aki meg is változtatja az embereit. Ebben az esetben, sajnos, hálás lesz, és Pál rettegett cselekedeteit fogja követni: el fog hordozni másokat szeretetben. Minden remény elvész, ha ez megtörténik.

Mestered,
Légió

Fordította: Somogyi Gergely

<http://www.ligonier.org/learn/articles/hyper-criticism/>

Érthetetlen kegyelem

1960. október 6-án születtem Miskolcon. Szüleim mindketten az MSZMP tagjai voltak, ezért az akkor „divatos” módon kereszteltek meg, azaz nagymamám, akivel együtt laktunk, „ellopott” a nővérével és így vittek el a Szent Anna templom plébánosához, aki megkeresztelt római katolikus szertartás szerint. Egyetlen késői gyermek voltam, édesapám 42, édesanyám pedig 32 éves volt, amikor megszülettem. Kellőképp el is kényeztettek, noha nem éltünk luxuskörülmények között, például autónk sem volt, ezzel szemben viszont rengeteg könyvünk. Nagymamám úgy hároméves koromtól kezdve elvitt a Mindszenti templomba misére, de amikor húsvétkor a fa Jézus-szobor nem volt hajlandó feltámadni (noha nagymamám ezt mondta nekem), többé nem mentem vele. Ekkortól számítható ateista korszakom.

Jó tanuló voltam, kitűnően érettségiztem, majd a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemre vettem fel. Ezt megelőzően viszont egy évig katonáskodnom kellett Kalocsán (ahová azóta se tettem be a lábamat), ahol leszoktattak az otthoni kivételezésről mind az ételek megválogatása, mind a napi időbeosztás tekintetében.

Az Egyetemen én is az akkori ifjúság életét éltem, dohányoztam (erre a seregben szoktam rá), buliztunk, ittunk, csajoztunk. Emellett azért tanultunk is, és én meggyőződéses marxista kommunista és forradalmár lettem. Hittem a szabadság, egyenlőség, testvériség elveiben, és abban, hogy a szocializmus a legjobb társadalmi rend, ami létezik, ráadásul tudományosan van megalapozva. Utolsó éves koromban tagja is lettem az MSZMP-nek.

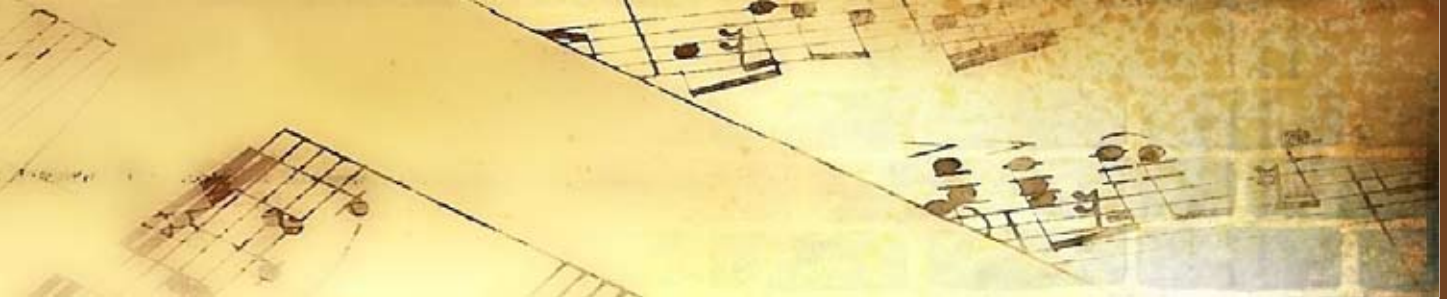
Úgy 28 éves koromban kezdtem családra vágyani, ezért aztán 29 évesen meg is nősültem. Fiam, Balázs 1991 februárjában született meg, ugyanekkor kezdtem el dolgozni egy multinacionális vállalat területi képviselőjeként. Ebben a minőségemben elég sokat kellett utaznom. Ekkor történt az, hogy beiratkoztam egy agykontroll-tanfolyamra, amit Dr. Domján László tartott, s ennek hatására deista lettem. Azaz elfogadtam, hogy van egy teremtő Isten, de túl sokat nem tudtam róla. Mindenesetre az agykontrollal végzett gyógyítások mögött Istent láttam és jó érzés

volt – még ha csak vélt és nem valós – kapcsolatba kerülök vele. Fentiek hatására néha templomba is elmentem, hogy hálát adjak Istennek azokért a jó dolgokért, amik értek.

Fiamat a Szent Anna templomban kereszteltük meg, ahol olyan élményem volt, ami rányomta bélyegét további vallásos fejlődésemetre. A 78 éves plébános a keresztelés folyamán felszólított mindenkit, hogy most forduljunk Szűz Máriához és kérjük a segítségét. De nem találta a Mária-szobrot, úgyhogy kínos derűtség közepette keresgélte vagy két percen át, amíg az egyházzsoltga segítségére nem sietett, felhívva a figyelmét a szobor helyére. Ez az esemény nagyon belém vésődött. Ugyanakkor lányomat, Biankát is megkereszteltük római katolikusnak, de akkor már másik, fiatalabb plébánosa volt a templomnak.

1994-ben Budapestre költöztem a munkám miatt, de a két kisgyerek miatt feleségem még nem tartott velem. Ez nagy hiba volt, mert csak hétvégeente jártam haza és a távolság nem használt a házasságomnak. 1994 tavaszán ugyanis beleszerettem egy nálam 13 évvel fiatalabb nőbe, aki miatt szeptemberben végleg elköltöztem otthonról. Abban az évben, decemberben meghalt édesapám is, ami nagyon megrázott és idegileg kikészültem. A hölgyről aztán kiderült, hogy inkább a pénzemet szereti, mint engem, de ha az ember élete válságba került, egyik mélypontot követi a másik, és nagyon nehéz kiegyenesítenie. Az egyik legmélyebb ponton nem akartam tovább élni, de Isten megtartott, mivel célja volt velem. Soha nem hibáztattam Istent a sorsomért, de nem értettem sokáig, miért történnek ezek velem.

Az egyik mélypontján akkori életemnek találkoztam először Jehova Tanúival. Egyikük adott nekem egy füzetet „Az isteni név, amely örökre fennmarad” címmel. Gyorsan végigolvastam és logikusnak tűnt számomra, hogy Istennek van neve, és az Jehova. Ezután „Az élet, hogyan jött létre, evolúció vagy teremtés által?” című könyvet olvastam, ami evolucionistából teremtés-hívóvé tett. Mindezeket felbuzdulva elkezdtem olvasni a Bibliát és elmentem a Jehova Tanúi összejövetelre is. Ott mély benyomást tett rám, hogy nagyon kedvesen fogadtak. Mivel ekkor még

Budapesten voltam, ottani gyülekezetben kezdtem el „Bibliatanulmányozást” folytatni a tanúkkal, és gyorsan haladtam előre. Egy évvel azután, hogy találkoztam az első Tanúval, megkeresztelkedtem egy budapesti nyári kongresszuson 1998 júniusában. Ekkor családom is jelen volt.

1999-ben visszatértem Miskolcra. Mindeközben rendeződtek a családi problémáim is. Mindezt annak tulajdonítottam, hogy Tanú lettem és megtaláltam Istent. Buzgó „evangéliumhirdető” lettem, mivel azt hittem, ez a legjobb módja, hogy én és a családom túlélje Armageddont. Gyermekeimet szorgosan vittem az összejövetelekre és tanulmányoztam velük a Bibliát. Olykor feleségem is eljött. 2004-ben „általános úttörő” lettem, ami azt jelentette, hogy évi 840 órát kellett prédikálnom. Elvégeztem a 10 napos „úttörő-iskolát” is. 2005-ben kineveztek gyülekezeti vénnek, ami hosszú bonyodalmak kezdetét jelentette. Rájöttem ugyanis egyrészt arra, hogy van olyan vén, aki sikkaszt, a legtöbbjük mondja, de nem cselekszi, amit tanít és se véleményüket, se életüket nem a Bibliára alapoz-

zák. Mélyen megdöbbenett mindez, s szóvá is tettem véleményemet. Ez persze nem tetszett, s ketten maradtunk a többség ellen, egy hozzám hasonlóan „beszédés” vén-társammal. 2007-ben a körzetfelvigyázó „megvásárlásával” megpróbálták a többiek kettőnket leváltani, fel is függesztettek, de a fiókhivatal (az országos központ) nem hagyta jóvá a döntést, mivel még tanácsot se kaptunk állítólagos helytelen és dölyfös viselkedésünk kapcsán. Innentől kezdve állandósultak a támadások, különösen ellenem. Én azonban dolgozni szerettem, én voltam az angol nyelvű prédikáló csoport vezetője, ellenőriztem a prédikáló szolgálatot a gyülekezetben és elfoglaltam magam munkával, de folyton védekezni kellett.

2011-ben elkövettem ugyanazt a hibát, amit 1994-ben. Hiába, az ember a saját kárán sem tanul. Elköl-

töttem otthonról különböző problémák miatt, és beleszerettem az egyik 30 éves testvérnőbe, azaz inkább ő szeretett belém. Mindez jó ürügy volt a boszúsúszomjas vén-társaknak és körzetfelvigyázónak, úgyhogy egy 8 órás bírói (egyházfegyelmi) bizottsági összejövetel után, felrúgva minden előírást és bibliái alepelve, gyorsan kiközösítettek. A fellebbviteli bizottság ugyan először megsemmisítette a döntést, de a fiókhivatal (az országos központ) tett róla, hogy harmadfokon mégis kiközösítsenek.

Néhány hónappal később, 2012 tavaszára életem legmélyebb pontjára jutottam. Elváltam, albérletben laktam, csak három napot dolgoztam havonta, nem tudtam aludni, fogytam 15 kilót és övsömört is kaptam. Éjszakákat imádkoztam végig, Istenhez fohászkodtam, hogy bocsásson meg nekem és mutassa meg a Hozzá visszavezető utat. Ekkor sem Istent hibáztattam, és úgy gondoltam, Krisztus értem és helyettem halt meg, nem hagyhatom el. Egyik nap eszembe jutott, hogyha Jehova Tanúinál van az igazság, akkor az mindenkiel szemben megáll, ezért felmentem az internetre, ahol gyorsan megtaláltam a „Mindenkinek Jehova Tanúiról” blogot „Johnny Joker” extanú szerkesztésében és ott rátaláltam Raymond Franz „Lelkiismereti válság” című könyvére. Ahogy olvasni kezdtem, öt oldalanként egyre jobban megdöbbenem. Két hét múlva rájöttem, hogy baj van a Tanúk „igazságával”, engem átvettek. No, de hova mehetnék?

Tíz évvel korábban, egyik vén-társammal 42 miskolci egyházat jártunk végig, hogy tanúskodjunk nekik. És egyik imám után eszembe jutott Szőke Imre, a presbiteriánus gyülekezet lelkésze, akit akkor nem túlzottan kedveltem, de emlékezetesek maradtak a vele való beszélgetéseink, illetve neki volt a legnagyobb teológiai könyvtára, amit láttam. Így aztán felkerestem Imrét, gondolva, legfeljebb elküld melegebb éghajlatra. Nem küldött el, sőt kedvesen

”SOHA nem gondoltam volna, hogy Jehova Tanújából presbiteriánus, „háromság-hívó”, a poklot elfogadó, bűneimet helyesen látó ember leszek. Hihetetlen kegyelme ez Istennek.

elbeszélgetett velem, adott nekem könyveket, és szorgos olvasásba fogtam. Minden héten beszélgettünk Imrével, és fokozatosan rádöbentem, a konzervatív teológiának van igaza, nem a Tanúknak.

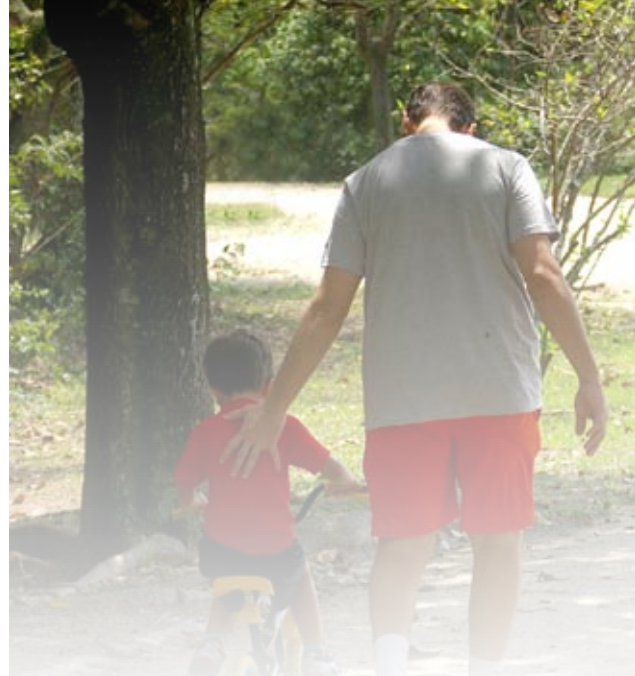
2012 szeptemberéig négyszer kértem írásban a Tanúktól visszafogadásomat, de csak negyedszerre hallgattak meg – és gyorsan el is utasítottak. Ekkor már határozottan éreztem a Szent Lélek vezetését, úgyhogy megkérdeztem Imrét, mikor van náluk istentisztelet, mert szeretnék eljönni. Nagy hatást tett rám, hogy nem volt kereszt a falon, és semmi karizmatikus „gyógyítás” vagy táncolás. Tiszta igehirdetés folyt. Azóta igen ritkán hiányoztam.

Az első alkalom, amikor éreztem Isten közelségét és megtérésem, akkor volt, amikor Imrével az „Amazing Grace” (Érthetetlen kegyelem) című éneket énekeltük közösen. Mélyen megérintett, és a szívem mélyéig hatolt. Azóta ez a kedvenc énekem.

2012-ben lett újra rendszeres munkám, év végén hazaköltöztem a családomhoz, majd 2013-ban újra elvettem a feleségemet. Elkezdtük Imrével a tanítványképző kurzust, és 2014 áprilisában tagja lettem a miskolci presbiteriánus gyülekezetnek. Mindenki nagy szeretettel fogadott és nagyon jól érzem itt magam. Feleségem is sokszor elkísér az istentiszteletekre és az azt követő gyülekezeti ebédekre, ahol ő is élvezzi a testvérek társaságát, noha egyelőre nem lépett Krisztus útjára.

SOHA nem gondoltam volna, hogy Jehova Tanújából presbiteriánus, „háromság-hívó”, a poklot elfogadó, bűneimet helyesen látó ember leszek. Hihetetlen kegyelme ez Istennek, aki megadta nekem azt a kegyet, hogy helyesen imádhassam Őt, hogy Krisztusban személyes megváltómat láthassam, és „szív szerint késszé és hajlandóvá is tett arra, hogy ezentúl Őneki éljek”. Ámen, Uram, Istenem, légy áldott mindörökké!

Bakó Tamás (Miskolc)

XIII. Emlékeztessétek gyermekeiteket arra, hogy Isten neveli az ő gyermekeit.

A Biblia beszél arról, hogy Istennek van egy választott népe, családja ebben a világban. Minden szegény bűnös, akit szembesítettek a bűneivel, és akik Krisztushoz menekültek békességért, e család részesei. Mi mindnyájan, akik igazán hiszünk Krisztusban az üdvösség által, ennek a családnak a tagjai vagyunk.

Az Atya Isten folyamatosan neveli ennek a családnak a tagjait, hogy azok örökké együtt legyenek vele a mennyben. Ő úgy jár el, mint egy kertész, amely megmetszi a szőlőjét, hogy ez még nagyobb termést hozzon. Ő jól ismeri mindannyiunk természetét, folyamatosan szemmel tartja a minket körülvevő bűnöket, gyengeségeket, tökéletlenségeket, és személyes szükségünket. Ő ismeri dolgainkat, tudja, hol élünk, mi kíséri életünket, mik a mi nyomorúságaink, kísértéseink, és erősségeink. Ő mindezt tudja, és mindent úgy rendez, hogy mindez a mi javunkat szolgálja. Az ő gondviselése folytán mindennel ellát minket ahhoz, hogy sok gyümölcsöt teremjünk: annyi napfényt ad, amennyire szükségünk van, annyi esőt, annyi nyomorúságot, amennyit el tudunk hordozni, annyi örömet, ami hasznos számunkra. Kedves Olvasó, ha bölcsen szeretnéd nevelni gyermekeidet, figyelmesen kísérd szemmel azt, hogy az Atya Isten hogyan nevel téged. Ő mindent jól tesz, az ő tetteinek menete mindig helyes.

Nézzétek meg, Isten mi mindentől óvja az ő gyermekeit! Közülük néhánynak olyan kívánságai vannak, amiket ő nem áld meg, és nem engedi meg, hogy beteljesedjenek. Ők sokat szeretnének markolni, de mindannyiszor valamilyen akadályba ütköz-

A szülők kötelességei

(5. rész)

J. C. RYLE

nek, és nem érik el a kívánt célt. Mintha Isten olyan magasra helyezte volna azokat, hogy ők azt ne tudják elérni, és mintha azt mondaná: „Ez számotokra nem hasznos, így nincs is szükségetek rá”. Mózes nagyon szeretett volna átkelni a Jordánon, és szeretete volna meglátni az Ígéret Földjét, de ahogyan ti is tudjátok, ez a kívánsága nem teljesedett be.

Ehhez hasonlóan Isten gyakran olyan utakon vezet az ő népét, amelyek ködöseknek és érthetlenségnek tűnnek. Nem látjuk értelmét annak, ahogyan ő bánik velünk; nem értjük, miért halad minden ilyen kerékvágásban. Néha sok nyomorúság ér bennünket, és annyi nehézség kerül utunkba, hogy nem vagyunk képesek megérteni, hogy erre nagyon is szükségünk van. Ez ahhoz hasonlít, amikor édesapánk kézen fog minket, és egy sötét helyre visz minket, ezt mondván: „Ne tegyél fel kérdéseket, hanem egyszerűen kövess engem”. Egyenes út is vezetett Egyiptomból Kánaánba, de Izrael nem azon ment. Isten kerülő úton vezette őket, a pusztán keresztül (2Móz 13-17). Ez az út időnként nehéz volt. Úgy tűnt, hogy „a nép lelke megkeseredett útközben” (4Móz 21,4).

Nézzétek meg, Isten hogyan bünteti meg az ő népét nehézségek és nyomorúságok által! Próbákat és csalódásokat küld rájuk; betegségekkel az ágyhoz köti őket; megfosztja őket vagyonuktól és barátaiktól; egyik élethelyzetből a másikba viszi őket; olyan dolgokkal látogatja meg őket, amelyeket a test nehezen hordoz el, és sokan közülük elgyengülnek a rájuk rakott terhek alatt. Úgy tűnik számunkra, hogy erő felett vannak megterhelve, és már szinte zúgolódnának a sújtó kéz alatt. Pál apostolnak tövis adatott a testébe, valamilyen testi betegség, bár nem tudjuk pontosan, mi lehetett az. Azt az egyet azon-

ban tudjuk, hogy háromszor könyörgött az Úrhoz, hogy vegye el tőle a tövist, ami mégis megmaradt (2Kor 12,8-9).

Mindettől függetlenül, hallottátok-e Isten gyermekétől azt, hogy Isten ne bánna vele bölcsen? Nem, meg vagyok győződve róla, hogy soha nem hallottatok ilyet. Isten gyermekei mindig azt fogják mondani nektek, hogy hosszú távon nagyon is jó, hogy nem mentek a saját fejük után, és hogy Isten valami sokkal jobbat készített számukra, mint amit ők a maguk erejéből elérhettek volna. Igen! Azt mondanák nektek, hogy Isten több boldogságot adott nektek, mint amit megszerezhettek volna maguknak, és hogy az ő útja, bármilyen nehéz és érthetetlen is lenne, kellemes út, és a békesség útja.

Zárjátok szívetekbe ezt a tanítást, amelyet Isten azáltal akar elsajátíttatni veletek, ahogyan ő a népével bánik. Ne féljete megőrtőztatni gyermekeiteket valamitől, ha úgy látjátok, hogy az kárt okozna nektek, bármilyen is lennének személyes kívánságaitok. *Mert ez Isten akarata.*

Ne féljete olyan utasításokat adni gyermekeiteknek, amelyek jelen pillanatban nem látszanak túl bölcsnek számukra, és ne féljete olyan utakon vezetni őket, amelyek még elég érthetlenségnek tűnének. *Mert ez Isten akarata.*

Ne féljete attól, hogy megbüntessétek és kiigazítsátok gyermekeiteket, ha ez szükséges az ő lelki üdvük érdekében, bármilyen nehéz is lenne ez számotokra. És emlékezzetek arra, hogy nem szabad pusztán azért visszautasítani az orvosságot, mert annak esetleg keserű íze van. *Mert ez Isten akarata.*

És, mindenekfelett, ne féljete attól, hogy az ilyen nevelés szerencsétlenné teszi gyermekeiteket. Szeretnék megóvni benneteket ettől a tévedéstől. Ne legyen kétségetek afelől, hogy a boldogtalanság legbiztosabb útja az engedékenység. Mikor kívánságaitok visszatartatnak, ez áldásokat hordoz. Mikor azok beteljesednek, még drágábbakká válnak számotokra. Az állandó engedékenység – az önzés útja, az önző emberek és az elkényeztetett gyerekek pedig, higgyétek el nekem, ritkán szoktak boldogok lenni.

Kedves Olvasó, ne akarj Istentől is bölcsőbb lenni – úgy neveld gyermekeidet, ahogyan ő nevel téged.

J. C. Ryle: The Upper Room: being a few truths for the times c. könyvből fordította: Pápai Ernő

AZ ÖNGYILKOSSÁGRÓL SZÓLÓ CIKK MARGÓJÁRA

Sikó Mihály

Mivel a Keskeny út 2015. év márciusi számában megjelent Követhet-e el keresztyén ember öngyilkosságot? c. újságcikk némelekben zavart, értetlenséget okozott, szükségesnek láttunk néhány megnyugtató, kiegészítő gondolatot közölni.

Bizonyos szempontból érthető azok meglepődése, netán megbotránkozása, akik a cikk üzenetét kifogásolták, kifogásolják, hiszen az öngyilkosság semmiképpen nem nevezhető kegyes, a keresztyén hit jelenlétét bizonyító cselekedetnek. Másképpen fogalmazva, ha arról hallunk, hogy valaki öngyilkosságot követett el, első gondolatunk nem az, hogy bizonyára istenfélő ember lehetett az illető.

Az is érthető, ha netán egy Krisztus követésének hírében álló személyről azt halljuk, hogy öngyilkos lett és kételyek merülnek fel bennünk hitének valóságára felől. (Ennél kisebb bűnök elkövetése esetén saját hitünk valóságát is megkérdőjelezzük néha, mert szívünk vádol minket.) Az öngyilkosság ugyanis súlyos, Isten elleni vétség, és semmiképpen nem jelent, nem jelenthet megoldást nem csupán a hívő embernek, de egyetlen embernek sem.

Ezzel a cikkel tehát semmiképpen nem akartunk zöld lámpát gyújtani azoknak, akik magukat hívőknek vallják és netán megfordult már fejükben az öngyilkosság elkövetésének gondolata.

Azt is hisszük, hogy Krisztusban lenni azt (is) jelenti, hogy nem vagyunk kötelesek vétkezni (Róm 6,7), mert az Úr szabaddá tett arra, hogy az Ő akaratát tegyük, az pedig nem lehet Isten akarata, hogy saját életünket kioltjuk. A hívő embernek rendelkezésére áll az a kegyelem, amely elégséges arra, hogy az öngyilkosság bűnére és más bűnre való csábításnak ellenálljon.

Ezzel együtt, úgy gondoljuk, hogy nem állíthatunk olyat, amit Isten ígéje nem támaszt maradéktalanul alá, nevezetesen azt, hogy egy hívő ember soha, semmilyen körülmények között nem dobhatja el magától az életét. Nem állíthatunk ilyet már csak azért sem, mert tudjuk, hogy a hívő ember is hajlamos minden rosszra (ezt valljuk Kálvin bűnvalló imádságával együtt), a minden rosszban pedig benne van az öngyilkosság bűne is.

Továbbá, mivel nem vagyunk mindentudók (egyedül Istenre jellemző ez), ezért nem vonhatunk le olyan következtetést egy önmagát hívő embernek valló és mégis öngyilkosságot elkövető személlyel kapcsolatosan, amihez nem áll rendelkezésünkre minden szükséges információ. Ezért int bennünket Krisztus, hogy ne ítéljünk, hogy ítélet alá ne essünk (Mt 7,1), vagyis ne állítsunk olyat, ami nem tartozik a mi hatáskörünkbe.

Mivel a további szószaporítást feleslegesnek tartom (minden szükséges gondolat az eredeti cikkben megtalálható), végezetül az ilyen jellegű cikk megjelentetésének céljára szeretnék utalni, ami nem más, mint a szélsőséges, netán törvényeskedő gondolkodás elkerülése. Keresztyénekként beleeshetünk abba a hibába, hogy bizonyos, nem feltétlenül egyértelmű kérdésekben is „ex katedra” módon nyilatkozunk. Pedig meg van írva, hogy senki „feljebb ne bölcselkedjék, mint ahogy kell bölcselkedni” (Róm 12,3).

Fontos, hogy ragaszkodjunk a kijelentett igazsághoz, fontos, hogy a bűnt bűnnek nevezzük, de az is fontos, hogy józanon, kiegyensúlyozottan gondolkodjunk és érveljünk, különösen olyan témában, amire vonatkozóan a Szentírásban is kevés fogódzót találunk. Isten segítsen minket!

VESSÉTEK KI A HÁLÓT!

Már nagyon fiatal korunktól (szinte születésünktől) arra tanítanak bennünket, hogy sikeresek legyünk – a világ determinizmusa szerint. Attól a pillanattól kezdve, hogy megtanultunk járni vagy biciklizni különféle célok és sikerek vezérelnek bennünket, s ahogy felnövünk, folyamatosan valamilyen kényszer alatt vagyunk, hogy egyre több tudást és mindenféle 'dolgot' gyűjtsünk össze sikereink bizonyításához.

A keresztyén életben Krisztus azonban másfajta sikerre hív bennünket – olyan sikerre, melyet nem az határoz meg, hogy mit érünk el, hanem hogy mennyire vagyunk engedelmesek. A tanítványok Jézussal ettek és beszélgettek naponként, mégis meg kellett küzdeniük a hit és az engedelmesség sok nehézségével. Egy reggel, amikor egy halászattal töltött éjszaka után üres kézzel tértek vissza, Jézus a partról megszólította őket. A Jn 21,6-ban ezt olvassuk: „Ő pedig azt mondta nekik: Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok. Kivetették hát, de kivonni már nem bírták a halak sokasága miatt.”

A tanítványok azon a reggelen sikeresek voltak. Nagyon fontos azonban megértenünk, hogy nem a halak sokasága határozta meg sikerüket. Akkor is sikeresek lettek volna, ha a hálójuk üres marad. Attól a pillanattól voltak sikeresek, hogy engedelmeskedtek az Úrnak.

1000 évvel korábban Saul király parancsba kapta, hogy „verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét” (1Sám 15,3). Saul mégis megkegyelmezett az amálekit királynak és állatai javának, majd engedetlenségét azzal próbálta mentesíteni, hogy a borjakat és bárányokat Istennek való áldozatnak szánta. „Erre azt mondta Sámuel: Vajon kedvesebb-e az ÚR előtt az égő- és véres áldozat, mint az ÚR szava iránti engedelmesség? Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérjénél!” (1Sám 15,22)

Bármilyen feladatot vállaljunk is Istenért, a látszólagos eredménytelenségre nézve könnyen elcsüggedhetünk. Gyakran érezzük magunkat alkalmatlannak, és ezek az érzések még inkább felerősödnek, amikor célunk bizonytalanok tűnnek. Nem szabad azonban megfedkezni arról, hogy a feladat eredménye csupán másodlagos, ennél sokkal fontosabb maga az engedelmesség. Istennek nincs szüksége a „halra”, amit fogunk; ő az odaszánásunkat és bizalmunkat akarja. Azt kívánja, hogy teljes szívünkkel, lelkünkkel, értelmünkkel és erőnkkel szeressük őt. Vegyük hát le szemünket a „fogásról” és a teljesítményünkről, ehelyett figyeljünk arra, hogy minden egyes lépést az ő vezetésével tegyünk meg! Mindig arra összpontosítsunk, hogy engedelmeskedjünk neki, amikor a hálónk kivetését kéri! Ámen.

(Ismeretlen szerző)

Fordította: Somogyi Viktória

<http://www.emailministry.org> - Cast out the Net

Csak beszélgetünk

J. D. GUNTER

Tíz év házassággal a hátam mögött egyedülálló lehetőségnek tartom, hogy egyedülálló vagy már udvarlásban lévő fiatal férfiakat tanácsolhatok. Ez a feladat számtalan nehézséget rejt magában. Az egyikkel épp nemrég szembesültem, amikor kiderült számomra, hogy nem vagyok kellőképpen naprakész a férfi-női kapcsolatok szakzsargonjában.

A felismerés egy közelmúltban történt beszélgetés során ütött szíven. Épp egy barátommal beszélgettem, amikor is elmondta nekem, nem tudja, hányadán áll a fiatal hölgygel, akivel már többször találkozott. Ezt hallva kíváncsian megkérdeztem, hogy tervez-e tovább udvarolni a lánynak.

- Félreértettél! – mondta. – Nem udvarolok neki, csak beszélgetünk.

- Beszélgettek? – kérdeztem kissé zavarodottan. – Úgy érted, beszélgettek, ahogy most mi is beszélgetünk?

- Nem – magyarázta. – Az udvarlás előtti fázisban vagyunk, amit „beszélgetésnek” hívnak.

Elképedtem. Kicsit öregnek éreztem magam, s mint ha elvesztettem volna a fonalat. Úgy döntöttem, utána járok ennek az új, udvarlást megelőző jelenségnek. Azt fedeztem fel, hogy manapság a „beszélgetés” egy széles körben elfogadott fázisa lett a fiú-lány kapcsolatoknak, amelyben egy fiatal férfi és egy fiatal nő anélkül ismerkedik, hogy meghatároznák kapcsolatuk jellegét. Valójában nem is egy fázisa, hanem egy „előfázisa” a kapcsolatnak. Nem pusztán barátok, de nem is udvarolnak azért, hogy házasságra készüljenek, hanem csak „beszélgetnek”.

Ezután a beszélgetés után ez a kérdés foglalkoztatott: Valóban szükségünk van egy újabb fázisra a férfi-női kapcsolatokban?

Kultúránk szenved a lézengő, a férfivá válást évekig kerülő fiatalemberektől. Régebben természetes volt, hogy a fiúk, miután felnőttek, munkát vállaltak, és elhagyták a szülői házat. Mi azonban kitaláltunk olyan köztes állomásokat, mint a serdülőkor, az egyetemi évek vagy a pályakezdés időszaka, amelyek lehetővé teszik a fiatalemberek számára, hogy elodázzák a felnőtté válást, a felelősségvállalást és általában a férfiként való viselkedést.

Ehhez hasonlóan a „beszélgetés” is egy az udvarlást megelőző időszakra vonatkozó olyan új kifejezés, amely egy szükségtelen állomást iktat be a kapcsolatokba, és amely arra teremt lehetőséget, hogy a fiatalemberek ne vállaljanak felelősséget és ne viselkedjenek férfiként. Továbbá ez az új fázis a férfit attól is megóvjá, hogy világossá tegye szándékát a kapcsolat folytatására vagy befejezésére vonatkozóan. Ha nem akarja folytatni a „beszélgetést”, egyszerűen odébb áll, maga mögött hagyva egy zavarba ejtett és valószínűleg megbántott fiatal hölgyet.

John Piper a biblikus férfiasságot a következőképpen határozza meg: „[...] egyfajta nagylelkű felelősségérzet a nők vezetésére vonatkozóan, a róluk való gondoskodás és az ő védelmük céljából – ahogy az a férfi különböző kapcsolataiban is megfelelő.” A férfi felelőssége a kapcsolatokban, hogy magára vegye a vezető szerepet, legyen egyenes, nyílt, őszinte és világos a szándékait illetően. Ez a „beszélgetős” fázis felelősségvállalás nélkül „törvényesít” egy kapcsolatot, s az egyértelmű szándék és cél kifejezése nélkül teszi lehetővé a közelséget férfi és nő között, ekként pedig egy a világban megszokott kulturális férfiassághoz vezet, nem a biblikushoz.

A fiatal lányok, akikkel beszéltem, beszámoltak nekem a már említett frusztrációról. Egy kapcsolati hintában találják magukat, melyben bizonytalanok a fiatalemberek szándékait és a kapcsolat célját illetően. Megakadnak ott, hogy nem udvarlási céllal találkoznak srácokkal, mivel azok nem mernek udvarolni nekik.

Védelmükre a fiúk azt hozzák fel, hogy azért félnek megkérdezni egy lányt, hogy udvarolhatnak-e neki, mert akkor az egyből azt fogja feltételezni, hogy feleségül akarják venni. Az aggodalmat megértem, de ez nem változtat azon a tényen, hogy biblikus jellemre van szükségük.

A szándékosság egy lehetőség a keresztyén nőtestvérek szolgálatára. Végül néhány biblikus ta-

náccsal szeretnék szolgálni a keresztyén nő- és férfi-testvérek számára.

Ha te egy keresztyén férfi vagy, akkor először is ahhoz a lánynak kellene közeledned, s kellene megkérdezned az udvarlásról, akit potenciális feleségnek látsz. Másodszor, ha már nem tudod elképzelni feleségnek, mondd el neki, és fejezd be az udvarlást! Harmadszor, a kapcsolat során légy világos, nyílt, és őszinte a szándékaiddal kapcsolatban! Ha csak jobban meg akarod ismerni, fejezd ezt ki egyértelműen felé! Ha úgy látod, hogy a kapcsolat részedről komolyabbra fordul, mondd el azt is neki! Ha úgy gondolod, hogy ő egy nagyszerű lány, de nem akarod folytatni a kapcsolatot, beszélj meg vele! Ez az a fajta „beszélgetés”, amelynek jellemeznie kell egy keresztyén kapcsolatot.

Ha a dolog nem működik és igazi férfiként viselkedtél, akkor jobban megismerted egy keresztyén nőtestvéredet és segítettél neki készülni az eljövendő férjével való találkozásra. Ha viszont működik, gratulálok, megnősültél! Isten embere számára csupán ez a két lehetőség létezhet.

Ha egy olyan fiatalember vagy, akit megrettent annak gondolata, hogy házasság céljából nyíltan udvaroljon egy lánynak, akkor keresd az Urat buzgó imádságban! Vizsgáld meg a szíved és a szándékaid, hogy azok bizonyosan az evangéliumban gyökerezzenek a Szentírás alapján! Ha lelkiismereted tiszta az Úr előtt, ha szíved és elméd az ő igéje formálja, akkor megnyugodhatsz a te mennyei Atyád gondoskodásában, és bátran beszélhetsz keresztyén nőtestvéreddel. A mi Istenünk az igazság Istene, és keresztyén nőtestvéred megérdemli, hogy megtudja tőled az igazságot.

Ha te egy keresztyén nő vagy, akinek a kapcsolata elakadt egy olyan férfival, aki nem érdeklődik különösebben irántad, de hosszabb ideje igényt tart a figyelmedre miközben „beszélgettek”, kérdezd meg magadtól, hogy vajon ez-e az a fajta döntésképtelen fiú, férfi, akit követni akarsz hátralevő életedben! Lehetetlen ugyanis követni valakit, aki nem vezet. Csakis olyan férfival kezdj, aki úgy kezel, mint ahogy egy nőtestvért illik az Úrban: őszintén, komolyan és világosan.

Itt az idő, hogy búcsút intsünk a „beszélgetésnek”. Keresztyén férfi- és nőtestvéreink jobbat érdemelnek ennél.

Fordította: Somogyi Gergely

<http://cbmw.org/men/manhood/were-just-talking/>

HÍREK A MISSZIÓS MEZŐKRŐL

Curcubet Gábor

Üldözött keresztyének

Duncan, Oklahoma (USA)

Az Amerikai Humanista Egyesület egy tanítónót perelt be, mert Gedeon-Újszövetségeket ajándékozott tanítványainak. A tanítónő egyszerűen megkérdezte a diákokat, hogy ki kér Újszövetséget, majd ez alapján osztotta ki a könyveket. Az Egyesült Államok humanista szervezetei minden erejükkel a közoktatás keresztyén vonatkozásainak „kigyomlálásán” munkálkodnak. A marxista kormányzat ebben segítségükre is van.

Szöul, Dél-Korea

Az észak-koreai hatóságok által feljelentett két dél-koreai „kém” egyike, Kim Kuk Gi presbiteriánus lelkész. Az észak-koreai hatóságok minden általuk nem kedvelt személyre rányomják a „kém” bélyeget, ami a legjobb esetben több év börtönt, de akár halálos ítéletet is jelenthet.

Faridabad, Haryana állam (India)

Hétszáz hindu támadta meg azt a negyvenöt keresztyént, akik egy keresztyén nő temetésén vettek részt. Virendar Kumar lelkész szerint valamennyiüket súlyosan bántalmazták (harmincötön kórházi ápolásra szorultak), és kényszerítették őket, hogy vigyék el a holttestet a keresztyén temetkezési helyről, ami megítélésük szerint túl közel (500 m) volt a hindu temetőhöz. A keresztyéneknek mind a temetkezésre, mind a szertartás lebonyolítására hatósági engedélyük volt.

Pingyang, Zhejiang tartomány (Kínai Népköztársaság)

Huang Yizi lelkészt börtönre ítélte a kínai népbíróság, miután gyülekezetével együtt tiltakozott amiatt, hogy a hatóság levetette a keresztet a gyülekezeti házukról. Amikor megkérdezték, miért távolítják el a keresztet, a rendőrség nekitámadt az ötven tagból álló gyülekezetnek. A lelkészt rendbontás vádjával állították bíróság elé.

Garissa, Kenya

Egy kenyai egyetemen száznegyvennyolc keresztyén diákot mészároltak le. A terroristák az alapján választották ki a mártírokat, hogy tudnak-e arabul olvasni vagy sem.

Isten azonban megtartotta a tizenkilenc éves Cynthia Cheroiticht, aki a WC-ben rejtőzött el, és ott imádkozott, elmondása szerint főleg azért, hogy ha meg kell halnia, akkor Isten erősítse meg, de ha még nem, akkor adjon neki szabadulást. Amikor megéhezett, testápolót ivott, tudva, hogy abból legalább valamennyi tápanyaghoz jut. A hatóságok alig hitték el, hogy valóban életben maradt valaki.

A babiloni fogság száz agyagtábláról köszönt vissza

Több mint száz agyagtáblát állítottak ki Jeruzsálemben a Szentírás hitelességének bizonyítékaként. Az agyagtáblák Nabukodonozor-korabeli babiloni leletek. A tenyérszerű táblák betekintést engednek a száműzetésben élő zsidók életébe, ősi akkád ékírással örökítenek meg olyan szerződéseket, amelyeket 500 évvel Krisztus előtt Babilonban élő zsidó kereskedők kötöttek.

A táblák egy júdeai család életét is végigvezetik négy generáción keresztül. Egy Samak-Yama nevű férfi, annak fia, unokája és unokájának öt gyermeke van megemlítve rajtuk. Többük neve az Istenre utaló -yah képzőt is tartalmazza, mint például Netanyahu vagy Shalemياهو.

A történészek szerint a táblák, amelyek még az Ezékiel könyve 1. fejezetben szereplő Kébar folyó nevét is megemlítik, eddig elképzelhetetlen részletességgel adják vissza a kor eseményeit. A babiloni kultúra szakértője és a jeruzsálemi Biblia Földje Múzeum kurátora, Dr. Filip Vukosavovic azt nyilatkozta a riportereknek, hogy „a táblák betöltik a hiányzó űrt, és segítenek megérteni, mi történt 2500 évvel ezelőtt”. Simcha Jakobovici, a kanadai Huntington egyetem professzora szerint „a felfedezés a Biblia szövegének történelmi igazolása”.

Izraeli régészek megtalálták az ókori Libnát

2009 óta kutatják a Jeruzsálemtől húsz mérföldre délnyugatra fekvő Tel Burna mellett levő ókori települést. A terület valamikor stratégiai fontossággal bírt, mivel Izrael területe és a filiszteusok földje között fekszik. Bár számos jelentős leletet találtak ott, de eddig egyetlen bibliai helységgel sem sikerült azonosítani. „Több mint egy évszázada próbálják azonosítani a helyet” – nyilatkozta Dr. Itzhaq Shai, a Tel Burnai ásatások vezetője. „Vannak tudósok, akik földrajzi és történelmi érvek alapján Tel Burnát a bibliai Libnával azonosítják.” Ezt a képet ma már a megtalált leletek is kiegészítik, így a tudósok teljes biztonsággal jelenthetik ki, hogy Libna erődített városát találták meg.

A Szentírás több helyen is említi Libnát (Józs 12,15; 21,13; 2Kir 19,8; 2Krn 21,10), éppen stratégiai fontossága miatt. Libna jelentőségét az is mutatja, hogy a Sefela síkságon terült el, ott, ahol a legtöbb gabona termett; ezért is nevezték a területet „dél kenyeres kosarának”. A vidéken ma is számos farm található.

1. *Az egyháztörténelem fontossága.* A keresztyén ember számára kiapadhatatlan kutatási – tanulási terület az egyháztörténelem. Erről szól ugyanis a Szentírás tetemes része, akár az ószövetségi történetek, Isten népének vándorlása és Istennel való kapcsolata, akár az Újszövetség evangéliumai, az apostolok cselekedetei. Enélkül nem tudnánk, hogy mit tett Krisztus (értünk).

Minden gondolkodó ember tanul a múltból. Ha nem is mélyed bele a távoli történelembe, de legalább a saját élete történéseiből tanul, és visszatekintve a múlt eseményeire, igyekszik helyesebben eljárni a jövőben. Ez már a történelemből való tanulást jelenti. Ahogy Spurgeon fogalmaz: „Aki bevallja, hogy tegnap tévedett, egyben azt is állítja, hogy ma már valamivel bölcsebb.”¹

A múlt ismerete fontos tehát a jövő megélése miatt is. „Történelmi ismeretek híján az ember olyan, mint akinek kihagy az emlékezete. A múlt tanulmányozása segít elkerülni a jelen csapdáit.”² A történelem révén jobban megérthetjük magunkat, sőt, azokat is, akikkel netán nem értünk egyet.

A múlt tanítását próbára kell tennünk, mérlegelnünk kell Isten igéjének mérlegén.

Jelen sorozatunkkal szeretnénk az egyháztörténelem évszázadait áttekinteni minden évszázad legfontosabb eseményeit megemlítve. Nyilván száz év alatt rengeteg minden történik. Az olvasó szembeülni fog a szubjektívizmussal, kihagyunk olyan eseményeket, amelyeket szeretett volna az adott cikkben látni, és megemlítünk olyat, amit nem tart annyira fontosnak. Éppen ezért már itt az elején Isten kegyelmében és az olvasó jóindulatában bízunk.

Hadd nézzük meg tehát, hogy mi történt a Krisztus születése utáni száz évben.

2. *Előzmények.* Izrael, földrajzi helyzete miatt egymást váltó nagy birodalmak vonzáskörébe került az évszázadok során. Egyiptom bukása után északról jött a veszély, és ott alakultak ki az egymást legyőző birodalmak. Az Óbabiloni, Asszír, Újbabiloni, Méd-Perzsa, Görög-Makedón birodalmak. Nagy Sándor halála után három részre esett szét birodalma, ame-

1. Charles Spurgeon: The New Park Street Pulpit; idézi: Robert R. Booth: Az ígélet gyermekei, Presbiteriánus Kiadó, 2005. 39.o.

2. Tony Lane: A keresztyén gondolkodás rövid története. Harmat – Kálvin, Budapest 2001. 5.o.

TAMÁS A KERESZT ELSŐ SZ

lyet hosszú küzdelem után sikerült Rómának ismét egyesítenie. Krisztus születését megelőzően már igen feszült volt a politikai helyzet a római birodalom és a zsidó nép között.

A zsidóság (miként sok más nép is) szeretett volna szabadulni az elnyomó hatalomtól. A zsidóknak „bőven volt pénzüik és hadi-szerük ... és éppúgy reménykedtek benne, hogy meghódítják keletet, mint amennyire a rómaiak félték, hogy elveszítik. A zsidók bizonyosra vették, hogy az Eufratesen túl lakó törzsrakonaik velük együtt fegyvert fognak.”³ A római birodalommal való szembefordulásnak a következménye volt Jeruzsálem lerombolása Kr.u. 70-ben.

Voltak olyanok is, akik a megígért Messiást várták. Anna, a Fánuel leánya a templomban bemutatott Jézusról beszélt „mindazoknak, akik Jeruzsálem megváltását várták.” (Lk 2,38)

Krisztus megszületése, a történelem legnagyobb eseménye csendesen történt. Miként eléggé csendes volt szolgálata is. A halála sem volt rendkívüli, hiszen az ilyen jellegű kivégzések nem voltak ritkák. A nagyobb változások a feltámadásával és mennybemenetelével kezdődtek. Közvetlenül mennybemenetele előtt Krisztus elmondta a „stratégiát”. Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv, amelyet néhányan szeretnek Szentlélek Cselekedeteinek nevezni, le is írja, hogy a tanítványok követték ezt a stratégiát: „De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig.” (ApCsel 1,8) Az evangélium ilyen módon való terjedésére mutat Szentlélek kitöl-

3. Josephus Flavius: A Zsidó Háború, Gondolat Kiadó, 1964. 5.o.

SÁNDOR TYÉNSÉG ZÁZADA

tetése Samáriában (ApCsel 8), Kornéliusz házában (ApCsel 10) és Efézusban (ApCsel 19).

A Szentírás nem mondja el a keresztyénség terjedésének a részleteit. Az Apostolok Cselekedetei többnyire csupán Péternek és Pálnak a szolgálatairól beszél, de keveset tudunk meg a többi apostol tevékenységéről. A történelmi hagyomány úgy tartja, hogy János apostolon kívül, aki Patmos szigetén száműzetésben, de természetes halállal halt meg, az összes többi apostol mártíromságot szenvedett. *Pál Néro idejében került fogságba, Rómában kivégezték. Jakabot, János testvérét Heródes végeztette ki (ApCsel 12,2), Tamást újjal lötték le Indiában, Péter szintén fogoly volt Néro idején és fejjel lefelé feszítették keresztre, Simon a zélóta Afrikában feszítették keresztre, Márk Egyiptomban alapított gyülekezetet és Alexandriában megégették, Bertalant megfeszítették és lefejezték Örményországban, Andrást Etiópiában feszítették keresztre, Filepet Görögországban megkövezték, Jakabot Jézus testvérét a Szanhedrin ítélte megkövezésre.*

3. *A keresztyénség terjedésének okai.* Az üldöztetés az ige terjedését is jelentette. A kezdeti üldözéseket a zsidóktól szenvedték el a keresztyének, mivel a római hatóság egészen 60 tájáig azt hitte, hogy a keresztyénség a zsidóság egyik szektája.⁴ „...és azon a napon nagy üldöztetés támadt a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével valamennyien szétszóródtak Júdea és Samária vidékeire...Akik pedig szétszóródtak, elmentek és hirdették az Igét.” (ApCsel 8,1.4) Esetenként

4. Csohány János: A keresztyénség első évezrede. 24.o. (Debrecen, 1992)

zsidó nemzetiségük miatt szenvedtek üldözést, így kénytelenek voltak elmenekülni, és magukkal vitték üzenetüket is. Akvila és Priszilla úgy került Korinthusba – ahol találkoztak Pállal –, hogy Klaudiusz császár elrendelte zsidók távozását Rómából (ApCsel 18,2).

Az első században egész birodalomra kiterjedő keresztyénüldözés nem volt. Nagyobb üldözés Rómában és környékén történt, amikor Néro császár fölgyújtatta Rómát Kr.u. 64-ben. Néro nem volt épelméjű, híre terjedt annak, miközben a város lángokban állt Néro a házi színpadán fellépett és Trója pusztulását énekelte.⁵ Amikor a gyanú ráterelődött és félő volt, hogy meglincselik, akkor a gyújtogatást a keresztyénekre fogta, aminek következtében 64-68 között sok keresztyént kivégeztek, látványosan megölték.

A *birodalmi egység* is segítette a keresztyénség terjedését. Nagy Sándor folytatta apja, II. Fülöp munkáját és talán tanítója Arisztotelész (Platón tanítványa, aki pedig Szókratészé) hatására igyekezett egységesíteni a birodalmat. Így a hellenizáció egységes nyelvet: a görögöt, kiépített úthálózatot, városiasodást jelentett. A római birodalom átvette mindezt a görög birodalomtól és folytatta az egységesítést. A görög nyelv egyik változata, a koine dialektos közhelyhasználatba került. A nyugati egyházban kb. 200-ig mindenütt ezt használták.⁶ A görög nyelvnek ez az általános ismerete nagyban megkönnyítette az evangélium terjedését, a görögül prédikáló és író Pál apostolt a birodalom bármely helyén megérthették különösebb gond nélkül.⁷ Mindezek segítették az ige terjedését és továbbadását.

A városiasodás az emberek *gyökértelenségét* is jelentette. A városokba beköltözött különböző kulturális háttérrel rendelkező emberek biztonságérzetüket veszítették el. A leszerelt katonák (veteránok) birtokot kaptak, de nem a szülőhelyükön, hanem a birodalom más területén, rokonaiktól és családtagjaiktól távol. Ez volt az oka annak, hogy a keresztyénség főként városokban terjedt. Sokan új családra találtak a keresztyénségben. „*Krisztusban tehát nincs többé sem zsidó, sem görög, nincs sem szolga, sem szabad, nincs sem férfi, sem nő, mert ti mindnyájan*

5. Tacitus, XV. Könyv 39 fejezet. 417.o. (Európa Könyvkiadó, 1980)

6. Jos Colijn: Egyetemes egyháztörténet 9.o. (Iránytű, 2001)

7. Révész Imre: Egyháztörténelem 5.o. (Budapest, 1995)

egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3,28) A keresztyének szeretetközössége hatással volt a magukra maradt emberekre. Támogatták az özvegyeket, akiknek nem volt más segítségük.

A rokoni közösség helyett egyszerre egy védő, segítő, megértő és rokoninál esetenként jobban szeretni tudó közösségben találta magát a megtért ember. Abban a korban és gondolkodásmódban a szeretetből végzett szolgálat ismeretlen volt. Viszont a keresztyének között még a rabszolgák is családra találtak. A keresztyénség nem számolta fel a rabszolgaságot, de a saját körükben lelkileg oldották meg a rabszolgák helyzetét. Magukkal egyenlő testvérnek tartották őket. Az úr és a rabszolga együtt szolgált az Úr Jézusnak, ha keresztyén lett a rabszolgartartó is. Még az sem volt kötelező, hogy felszabadítsa rabszolgáit, de testvérként bánt rabszolgáival. A keresztyén rabszolga engedelmességgel tartozott hitetlen urának is, s talán e magatartásával nyerte meg Krisztusnak azt.

A legfőbb üzenet is a sikerességet munkálta, nevezetesen, hogy Isten más, mint az ember. „Isten a kijelentés szerint mindig más, mint az ember. Az ember soha sem lesz Isten. A mámor és a pogány kultuszok praktikái (mesterkedései) sem képesek arra, hogy az embert istenné emeljék, még ha rövid időre is. De Krisztusban emberré született az Isten azért, hogy megváltsa az embert. A megváltott ember ugyan ember marad, de a váltság örök boldogságot ad, nem úgy, mint a mámor pillanatnyi meg-istenülése a pogány vallásokban. A keresztyénségnek ez a tanítása eleinte elsöprő erővel győzedelmeskedett az antik világ váltságvallásainak és titkos vallásainak hókuszpókuszai felett. Úgy látszott, hogy ki is söpri ezeket a világból. Sajnos, nem ez történt. A keresztyénség államvallássá tétele után sokan tértek az egyházba érdekből, későbbi évtizedekben egyenesen kényszerből és vitték magukkal a pogány vallási képzeteket. A legrosszabb az lett, hogy keresztyén mázba burkolták mindezt a pogányságot, mert az ember, a meg nem váltott bűnös ember nem mond le a meg-istenülés lehetőségéről. Nem véletlen, hogy a bűneset történetének leírásában azt olvassuk, hogy a Sátán a meg-istenülés felkiáltásával vette rá az engedetlenségre az embert: „Olyanok lesztek, mint az Isten!” (1Móz 3,5)⁸

8. Csohány János: A keresztyénség első évezrede. 23.o. (Debrecen 1992)

A tanítás leírása is nagyban hozzájárult a keresztyénség terjedéséhez. Bár ma a diktafonok, hangrögzítők korában talán nem érvényes az, hogy „a szó elszáll ...”, de az első században bizony még elszállt a szó. Viszont Isten leíratta a mondanivalóját már az ószövetségi korban, amit már Krisztus születése előtt kb. 300 évvel lefordítottak görög nyelvre. Ezt a fordítást (Septuaginta, vagyis hetvenes fordítás) használták az Újszövetség szerzői is a legtöbb esetben, amikor az Ószövetségből idéztek. Az evangéliumok, levelek igen hamar közkézen forogtak, másolták, terjesztették, felolvasták azokat.

A keresztyénség terjedésének fő oka mégiscsak *Isten kegyelme*. Egyetlen ember sem tért volna meg, ha Isten nem vonta volna magához Szentlelke által. A megváltás Isten szuverén, kegyelmes munkája. Ez az első században is így volt, miként ma is. Ez a kegyelem adta a megváltás lehetőségét, a megváltó személyét, és ez a kegyelem alkalmazta akkor is – ahogyan napjainkban is – a megváltás munkáját. Az első században élők sem voltak jobbak elődeiknél. Rosszabbak sem, hiszen a romlottság már akkor is teljes volt. Isten mégis kiárasztotta a kegyelmét mindenféle emberre. Akik korábban teljes lelki sötétségben, bálványimádásban voltak, azok is hallhatták Isten beszédét, és az apostolok számára is megdöbbenő módon megtértek, Isten népe közé soroltattak.

4. Az első század rövid kronológiája

10 körül	Pál apostol születése
31	István vértanú halála
34	Pál megtérése
50	Jeruzsálemi zsinat
64	kilenc napig tartó tűzvész Rómában, keresztyénüldözés Nero idejében (Péter és Pál apostolok halála)
66–70	a rómaiak ellen folytatott zsidó háború, melynek végén Titusz beveszi, majd lerombolja Jeruzsálemet
81–96	Domitianus keresztyénüldözése (János száműzetése Patmos szigetére)
95–140	az apostoli atyák kora

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat
Bagoly Gyula
Endre u. 11,
tel: 06-30-2698643

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 10:00 – IB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat
Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-20-5467154

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FO

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat
Bencs Miklós
Kossuth u. 13,
tel: 06-70-3285471

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 11:00 – IT,
16:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat
Szőke Imre
Kartács u. 1.,
tel: 06-46-412558

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 10:00 – KT
vasárnap: 9:30 – GYA
10:30 – IT

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat
Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak
szerda: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat
László Lehel
Május 1 utca, 1/A,
tel: 0723-630-793

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vasárnap: 10:00 – IT,
16:00 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Tamás Sándor, 0723-332-053

DEBRECEN

Kapcsolat
Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat
Szász Attila
Str. Otetului 18A,
tel: 0364-109-567

Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
csütörtök: 19:00 – RA
vasárnap: 10:00 – IT
18:00 – RA

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Molnár Sándor
Str. Jiului 7.,
tel: 0265-267-166

Alkalmak
kedd: 18:00 – FA, GYA
csütörtök: 17:00 – NIM,
18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat
Pál Tamás, 0754-491-285

Alkalmak
szerda: 19:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat
Zólya Csaba, 0723-395-260

Alkalmak
péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat
László Lehel, 0723-630-793

Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT,

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat
Szász Attila, 0364-109-567

Alkalmak
vas.: 15:00 – IT (kéthetente)

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat
Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A,
tel: 0726-265-566

Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B,
tel: 0722-573-019

Kovács Kálmán
M. Eminescu útca K1/7
tel: 0740-483-684

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat
Zólya Csaba
Str. Carpati 2,
tel: 0723-395-260

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
17:00 – FB

KÁRPÁTALJA

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT
12:00 – GYA

IZSNYÉTE

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
kedd: 18:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – IT

GÁT

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

BÚCSÚ, RAFAJNA

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

UNGVÁR

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
vasárnap: 15:00 – IT,

BARKASZÓ

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
péntek: 18:30 – FB,
vasárnap: 10:00 – GYA,
11:00 – IT,, 12:30 – IB

ZÁPSZONY

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 9:00 – IT,
12:00 – GYA, 17:00 – IB

Rövidítések

FA – férfialkalm
FB – felnőtt biblióra
FO – fórumbeszélgetés
GYA – gyerekalkalom
HIT – hitvallás-tanul-
mányozás
IB – ifjúsági biblióra
IT – istentisztelet
KT – kateoktatás
NB – női biblióra
RA – román nyelvű alkalom

A HAMU TANÍTÁSA

A hamut néztem reggel odalent
a nagy kosárban, míg pihent puhán,
s szürke elomló halmai felett
megéreztem egy nagy kérdőjelet.

A nagy kosárban benne hallgatott
a fű, a fa, az erdő élete,
és kijelentést hordozott a csend,
hogy hivatásának mind megfelelt.

S míg a kapuban a kosár hamu
útjára készült némán, boldogan,
hogy valahol egy csendes nyughelyen
a földbe térjen s humusszá legyen,

úgy éreztem, hogy láthatatlanul
körülállják a boldog kis szobák,
körülállják a dermedt emberek,
s megköszönik, hogy otthonuk meleg.

Ott álltam én is a kapu alatt,
és megáldottam én is a hamut,
és megköszöntem a kérdőjelet,
melyet szívembe Isten így vetett:

„El tudsz-e égni lassan másokért,
mint egy darab fa, hogyha tűzbe vet
dermesztő télben egyszer a kezem?
Szolgálász-e zokszó nélkül s nesztelen?

Akarsz-e égni szent oltáromon
névtelenül, mint egy a sok közül,
ha életedből csak hamu marad?
Feláldozod-e így is magadat?”

A hamut néztem, s néztem a szívem.
- Árnyékok jártak a kapu alatt -
Én erre képes nem leszek soha,
de Jézus él, és áll a Golgota!

És éreztem, hogy Ő a felelet,
és éreztem, hogy benne az i g e n.
Az Isten Lelke távlatot nyitott,
ott állt kibontva, ott várt a titok,

hogy végtelen nagy szoba a világ,
s hideg van benne sokszor, vad hideg,
de lánggra gyújtott életek dalolnak
az áldozatról, és övék a holnap.

(Füle Lajos)